

EL BUTLLETÍ

UNIÓ EXCURSIONISTA DE VIC_octubre/novembre/desembre_2017

4 10-12-1911 Excursió a Sant Fruitós del Grau (Primera excursió oficial del CEV)

3 6-12-1911 Inscripció del CEV en el llibre de Registre del Govern Civil de Barcelona

2 26-11-1911 Josep Gudiol és nomenat president del Centre Excursionista de Vic

1 12-10-1911 Reunió a la cel·la del Temple Romà per formar el Centre Excursionista de Vic

ÍNDEX

ÍNDEX 2

EDITORIAL 3

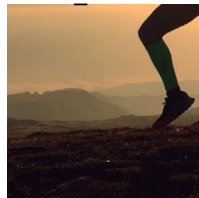
Tres-cents

RELAT 6/7 16/17 40/41 52/53

Un home d'esperit

REFLEXIÓ 8

Il·lusions

SENDERS 10

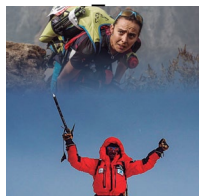
Casserres 1.000 anys

CULTURA 18

Catalans de foc

ENTREVISTA 27

Anna C _ Ferran L

CULTURA 32

Vull un Montseny viu

ENTITAT 37

Matagalls-Vic

ESCALADA 42

Rocòdrom J. Colet

COLLECTIVES 47

Fer d'una reivindicació...

AGRAÏMENTS 55

Col·laboradors

Casa Galadies Carrer de la Riera, 22 08500 VIC
Tel. 93 885 51 20 unioexcursionistavic.org

Equip de redacció:

- Joan Conill (Cap de redacció)
- Albert Baucells
- Pep Fusté
- Miquel Gracià
- Marta Parés
- Xevi Roviró
- Núria Salomó
- Lluís Santanach

Disseny i impressió

Pla Valldaura Disseny SCP
Dipòsit legal B-20.126-95

Portada

Casa Galadies
Foto: **Joan Conill**

Tot el que s'expressa en els articles del BUTLLETÍ és responsabilitat dels seus autors

TRES-CENTS

Jaume Anglada i Dordal

Tres-cents, un número com qualsevol altre, o no. El podem escriure amb caràcters àrabs “300”, romans “CCC”, el podem escriure de tantes maneres com alfabet hi ha al món. Però sempre es tracta d'un nombre important. Tres-cents butlletins, molta feina de molts socis feta al llarg de la història de l'entitat. Escrits per diferents persones, amb maneres de pensar diferents. Escrits en èpoques i circumstàncies diferents, com una mostra de la vida mateixa.

El butlletí que avui ens ocupa, l'hem elaborat en unes circumstàncies especialment difícils o estranyes; i dic estranyes per intentar etiquetar els moments que estem vivint; amb un referèndum realitzat en unes condicions molt difícils i negat pel govern espanyol, com si no hagués passat. Amb una república

catalana declarada, però només una mica. Amb un govern català a l'exili o engarjolat (amb un dels seus membres soci de l'entitat), junt amb els presidents de dues entitats, Omnium i l'Assemblea Nacional Catalana, que res tenen a veure amb la violència, com ho demostren tots els actes més que multitudinaris organitzats per ells de fa anys, sense el més mínim incident. Amb unes institucions catalanes intervingudes i ocupades per l'estat espanyol que ho justifica dient que és la manera de tornar-les a la legalitat. Amb unes noves eleccions plantejades pels partits anti-independentistes com la solució a la impossibilitat de votar, que ells mateixos havien plantejat anteriorment. Amb un major dels Mossos d'Esquadra, heroi per tots els catalans i amb un gran prestigi a nivell internacional, relegat de les seves funcions i confinat a fer únicament feines administratives. I amb uns funcionaris de la Generalitat obligats a redactar els informes en castellà perquè tot ha de passar per Madrid, i no entenen el català, o simplement, que Madrid no vol que una vegada més s'utilitzi el català.

Aquestes són les circumstàncies actuals amb les quals hem de jugar els que estem al capdavant d'entitats com la nostra. Però per compensar, cada butlletí que surt de l'impremta, ja és tot un èxit de la resistència cultural en front de l'estat espanyol, i ja en van uns quants.

Dins aquest ambient polític enrarit, el que teniu a les vostres mans, o a la vostra pantalla, és un butlletí molt especial, el número tres-cents. Especial pel fet de ser aquest número i especial també pel seu contingut.

Es tracta d'una obra coral, realitzada per molts col·laboradors, sota la batuta magistral del nostre cap de redacció, Joan Conill, que ens ha obligat a tots, a capbussar-nos en la col·lecció dels dos-cents noranta-nou butlletins anteriors, per aconseguir una línia del temps de la història de l'entitat

8 8-6-1913 Excursió a la «Cuineta d'en Rocaguinard», s'hi troben restes de ceràmica preromana

7 20-4-1913 Torres, el president del CEC, fa una conferència sobre el Moixeró, Cadí i Pedraforca

6 11-2-1912 Proves de l'aparell de projeccions adquirit amb un préstec entre els socis

5 7-1-1912 Excursió al dolmen de Puigseslloses i a la Font del Destmai

12 18-6-1916 Sortida a Sta. Eugènia de Berga per exhumar les restes del canonge Jaume Ripoll

11 30-1-1916 Excursió a la Font del Desmai on es llegí el discurs inaugural de Mossèn Cinto

10 12-1914 Del 1911 al 1914, els butlletins del CEV s'imprimeixen a la Llibreria Anglada de Vic

9 10-5-1914 Excursió a la costa de la Noguera on s'hi troba un tros de destrial neolítica

a partir de les notícies publicades al nostre butlletí. I amb aquesta línia del temps, ens podem fer una idea del que ha passat a la nostra entitat durant tots aquests anys.

Amb tot, no hi trobarem una relació exhaustiva de totes les activitats realitzades, per la impossibilitat d'encabir-ho tot en un sol butlletí.

Tampoc hi trobarem la llista de tots els que han col·laborat amb aquests tres-cents butlletins, o amb les activitats realitzades durant tots aquests anys. Però serveixi aquest exemplar com una mostra d'agraïment i homenatge a tots els socis que, d'una manera o altra, han fet possible aquests tres-cents butlletins, i també als qui han col·laborat en algunes de les activitats realitzades a la nostra entitat. Justament aquest és el capital principal, la nostra força, i la de tota una pila d'entitats, no tan sols excursionistes, que som hereves i guardianes de les nostres tradicions, de la nostra cultura, cadascuna en la seva parcel·la concreta, siguin de l'àmbit excursionista, casteller, sardanista o el que sigui. Una herència que volem i hem de cuidar i mantenir per poder-ho passar a les noves generacions que la rebran quan nosaltres pleguem. No podem dimitir d'aquest llegat, més aviat l'hem de fer créixer, ampliant moltes vegades la incidència de les nostres activitats a altres parcel·les que no són estrictament de l'àmbit excursionista, col·laborant amb altres entitats que tenen la seva pròpia, diferenciada de la nostra o potser, compartida en una part. Això ens ha portat al llarg del temps, a col·laborar amb entitats de cultura popular, amb altres estrictament esportives, amb les escoles, ... D'això se n'anomena fer xarxa i és el que indica l'estat actual de les societats humanes. No hi ha dubte que avui la nostra, gaudeix d'una bona salut. Esperem que la societat catalana, pugui mantenir durant molt temps aquesta bona salut. Pel que fa a la nostra entitat, de ben segur que també està assegurada.

"No et limites a contemplar aquestes hores que ara vénen, baixa al carrer i participa. No podran res davant un poble unit, alegre i combatiu" - Vicent Andrés Estellés

13 14-3-1917 La Junta del CEV acordà aixecar un pedró commemoratiu de l'Esbart de Vic

14 25-3-1917 Es visiten pedres de Folgueroles per triar la pedra més adient pel pedró

15 18-7-1917 Festa d'inauguració del Pedró de la Font del Desmà, amb presència d'autoritats

16 19-3-1919 Emissió de 50 accions de 25 ptes. per adquirir un aparell «Cinematogràfic Patiné»

17 19 a 27-7-1919 Excursió del CEV per Lleida i Osca ascendint La Maleida (Aneto) per primera vegada

18 7-1919 El butlletí trimestral del CEV, dedicat íntegrament amb textos i mapes a la Cartografia Catalana

19 1-7-1920 Es constitueix la Secció d'Exploracions del CEV

20 1-1-1924 La nova Junta, fa president a Joan Soler (Mossèn Gudiol és president honorífic)

21 17-4-1924 Excursió nocturna amb «autós» a Rupit per veure «La Passió» (Dijous Sant)

22 20-4-1927 Crida als ciutadans per aixecar una columna al «Temple» dedicada al Canonge Collet

23 31-10-1927 Nova crida per aixecar una altra columna dedicada a Serra i Campdelacreu

24 14-4-1928 S'aixeca una columna a l'atri del Temple Romà dedicada als germans Masferrer

25 5-7-1928 Nova crida al poble per erigir columnes dedicades a Morgades i Torres i Bages

26 30-12-1928 Junta del CEV amb Gudiol (president), Claveria (tresorer) i Riera (secretari)

27 12-1928 A partir del 1915 els butlletins s'imprimiren a la Tipografia Balmesiana

28 26 i 26-6-1933 S'organitza el primer Campionat Vigatà d'Esquí

29 16 i 23-7-1933 Excursions a La Foradada (preu 1 pta.) i al Montseny (0,75 cts.)

30 8-1933 El Butlletí publica el primer article escrit en «esperanton»

31 5-1934 Article sobre l'esquí: «L'esport més emocionant, sanítics i masle de tots els esports...»

32 7-1934 El CEV munta un laboratori fotogràfic a disposició dels socis i també adquireix un calaix

33 1-1935 El CEV patrocina la pel·lícula «Oro en la Montaña»

34 24-3-1935 Primera cursa social de descens amb esquís Nou Creus - Núria

35 9 i 10-8-1935 4a Travessia sud-nord de la cresta del diable al Balaitús per socis de l'entitat

36 10-1935 Comença un curs especial de gimnàstica específica pels entrenaments d'esquí

37 2-1948 Notícia de l'accident mortal d'Homedes a la canal del Gat al Pedraforca

38 10-1948 Ressenya d'una ascensió a l'Aneto amb un mapa fet a mà i el visticplau de la F-E-M

39 11-1949 Circular en castellà amb anunci de «Carpintería Fitós» de la carretera de Roda de Vic

40 27-8-1950 Inauguració del nou local a càrrec del president de la F-E-M a Catalunya

41 10-1951 Aplec a Saladeures pel XXIII aniversari de l'entitat. I Campionat de Badminton

42 17-12-1951 Butlletí especial amb motiu del «2ª Saló de Deportes de Montaña y Turismo»

43 2-1952 Escrit d'Eduard Junyent de promoció turística de la ciutat de Vich

44 20 i 21-6-1952 Aplec en honor al patró dels excursionistes, Sant Bernat de Menthon a Valldeneu

45 13-7-1952 3r Aplec de Matagalls, iniciats el 1950 en honor a La Creu Salvadora

46 10-1952 En Martí «Boters», comptador de l'entitat, diu que s'està exigint el dèficit del club

47 19-12-1952 Vetllada a la biblioteca Jaume Balmes amb cançons populars nadalenques

48 22-2-1953 La penya «Tururuts» fa la seva primera excursió a Sant Llorenç del Munt

49 7-1953 Reconeixement a la primera ascensió a l'Everest (E-Hillary-T-Norgay) del 29-5-1953

50 7-1953 Es puja al Puigmal i es fa l'Olla de Núria des de Ribes en 2 dies, dormint a Ventolà

51 7 a 10-7-1954 Campament estiuenc a Font Coberta de Ciurel amb 18 participants

52 2-1955 La Unió posa a la venda per 20 ptes. l'escurt brodat en color, per lluir a les motxilles

53 23-4-1955 A la diada de St Jordi, el llibre més venut és la «Feria Luminosa» (J-Mª de Segarra)

54 4 a 17-7-1955 Excursió a la Costa Brava amb 9 participants fins a Blanes, amb retorn amb tren

55 12-1955 La F-E-M. acorda una quota especial a tots els federats de 0,25 ptes destinada a refugiats

56 1-7-1956 Projectió 25è aniversari a la Cooperativa amb el film: «La conquesta del Everest»

UN HOME D'ESPERIT

Joan Conill i Mateu

**Vatua l'olla!
Qui m'ho havia de dir!
Porto unes hores de visita a la ciutat i estic ben
esparverat!**

**Refotuda l'hora en què a mi, l'esperit d'en Manuel
Galadies i de Mas, se'm va acudir visitar la meva
casa del carrer de la Riera de Vic, cent trenta tres
anys després del meu traspàs.**

**Una casa de clàssica arquitectura renaixentista
que avui és l'edifici civil més antic de Vic. Una
finca habitada en el seu dia pels jesuïtes, que fins
i tot havia albergat el primer seminari de la ciutat
al primer terç del segle XVII i, de la qual jo en vaig
heretar una part, comprant-ne la resta.**

**Quan amb el pare, hàviem baixat moltes vegades de
Ripoll a Vic, encara no hi havia el tren, ni tan sols a
l'època en la qual vaig deixar l'alcaldia de la ciutat.**

**Però els esperits, també ens esglaïem! Cordons,
m'ha caigut la llonganissa a la cendra! Quina estació
més estranya que teniu!**

**Dels petits magatzems que havia tingut la
«Compañia El Norte» a una estació enfonsada sota
al carrer, que no se sap ben bé si és a fora o a dintre
i pel que em diuen, a l'estiu us foteu de calor i a
l'hivern us glaceu a l'andana.**

**El ferrocarril que anava de Barcelona a Granollers,
va inaugurar el nou tram fins a Vic el 1875 i fins a la
meva localitat de naixement al 1880. Poc després
seguiria cap a Sant Joan de les Abadesses i el
carregador de Toralles, per fer baixar el carbó de les
mines d'Ogassa.**

I ves per on, aquest últim tram, avui ja no té rails, i en lloc de les màquines de fum, s'hi passegen els vianants i les bicicletes.

I de l'estació de Vic, al carrer Verdaguer. A la meua època ple de solars a banda i banda i amb només una dotzena d'edificis fins al pla de les Forques on acabava la Rambla de les Davallades i començava la de l'Hospital. Avui, pel que veig, un dels carrers més concorreguts de la ciutat ple d'autos en lloc de carros.

Me'n recordo que des de la cantonada del carrer Morgades on a les seves proximitats s'hi apostaven els burots que controlaven l'arribada de les pageses amb l'aviram, veiem la fàbrica de «L'Àguila» al mateix carrer Morgades i l'edifici de «El Sucre» en l'horitzó.

Redimonis!

Però l'ensurt més fort, me l'he endut a l'arribar a la plaça Major al no trobar-me en peu la Casa Rusconi. Es veu que aquesta illa de cases que hi havia entre els carrers de Isabel II i el passatge Comella la van enderrocar per obrir la gran avinguda que havia de ser el carrer Verdaguer.

Com ha canviat la ciutat!

Si ho veiés també el meu amic Balmes, amb el qual vaig cursar Filosofia al seminari de Vic i Lleis a la Universitat de Cervera, també se'n faria creus.

I per Déu! Tampoc queda res de l'enderrocat convent de les Davallades o del Teatre Principal que diuen es va cremar al 1919 i fins i tot, m'adono que al Prat de la Riera, s'ha escapçat el pont del Remei sobre el Meder, per fer noves vies de sortida de la ciutat camí de Sentfores.

Amb els passejos que havíem fet amb l'amic Jaume vora el riu!!!

...

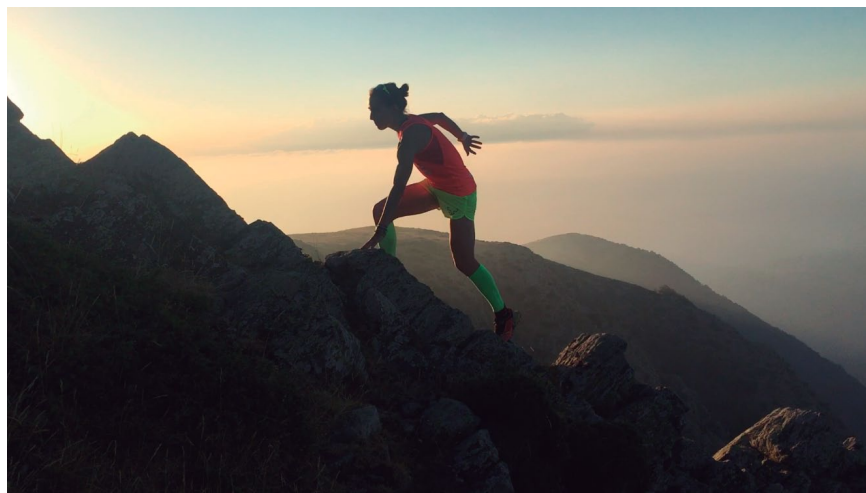

60 9 i 10-6-1957 Sortida al Puigscalalm dormint a Santa Magdalena del Mont

59 1-5-1957 Excursió de Vic al Matagalls, la crònica parla d'11 hores amb estones de mal temps

58 12-1956 El Grup Escalador repassa les escalades de l'últim any a Montgrony, Agudés, Rupi ...

57 8-1956 Campament a Saladaures pel XXV aniversari de la fundació de la Unió Exc. de Vic

Cal que lluitem per les nostres il·lusions i les defensem

La il·lusió és màgica, és d'aquelles coses que les podem regular a la nostra mesura i que només ens la poden prendre si nosaltres ho permetem.

La il·lusió no té normes, ni lleis, ni prohibicions més enllà de les que nosaltres mateixos vulguem determinar.

Hi ha qui té il·lusió per conèixer nous països o visitar, una vegada rere l'altre, el mateix, per cuinar noves receptes o assaborir repetidament sabors semblants, provar nous vins o emborratxar-se a diari sense variar la copa.

No importa si són originals, si són innovadores, ni les dimensions de la grandesa del repte, perquè tot són conceptes absolutament

subjectius i aquí resideix la màgia de la il·lusió.

Alpinistes com en Ferran Latorre tenen la il·lusió d'acabar el projecte dels 8.000; els pares primerencs de la comarca tenen la il·lusió que el seu fill faci la seva primera Creu de Gurb penjant del seu pit i, segurament, adormit; un escalador tindrà la il·lusió d'ascendir el Capitán en solitari i un altre de poder encadenar la via més fàcil del rocòdrom Joan Colet; corredors com en Kilian Jornet tindran la il·lusió de completar l'UTMB amb menys de vint hores i un altre d'acabar la Cursa dels 7 portals de la Festa Major de Vic.

Qui és capaç de posar en una escala totes aquestes il·lusions i

valorar-les? Jo segur que no i no hauríem de permetre a ningú que ens les jutgés i aquesta és una opció que hem d'escollir exclusivament nosaltres.

És absurd comparar les il·lusions, de la mateixa manera que és grotesc que, avui en dia, ens refugiem en frases del tipus: “és que la culpa la tenen les xarxes socials, perquè volem mostrar el que no som, el que no són, no és real...”.

Em fa molta gràcia. No senyores i senyors, no, no podem posar excuses a les nostres il·lusions. Els demés, que facin el que vulguin o puguin quan parlem d'il·lusions. Cal que nosaltres lluitem per les nostres i que les defensem, però no davant dels altres, sinó davant de nosaltres mateixos.

Volia parlar de curses de muntanya i m'he enredat amb les il·lusions perquè, per mi, està absolutament lligat. Corro tant com puc, entreno tant com l'equilibri de tot l'entorn de la meua vida m'ho permet

i m'il·lusiono per fer marques, guanyar curses, lluitar contra les millors, competir en llocs exòtics, mítics, llunyans i solitaris, però també al costat de casa, envoltada de la meua gent. M'il·lusiono per fer molts quilòmetres, però també per fer-ne molt pocs i veure amb quina rapidesa sóc capaç de fer-los. M'il·lusiono per superar entrebancs i també per assolir reptes.

De tant en tant, compleixo les meves il·lusions, però sovint no les aconsegueixo i, aquest fet, fa que la meua il·lusió es continuï alimentant, perquè un dia vaig decidir que no era tan important guanyar, ni ser la més ràpida, ni la més valenta, ni la més mediàtica, sinó que calia omplir de significat allò que feia i, tot i que sovint em foti de cap, tant en el sentit físic com en el figurat de la paraula, m'il·lusiona notar que si allò significa alguna cosa per mi, tinc la força suficient per seguir-me il·lusionant.

64 3-1958 Crida als socis per ajudar a la restauració de l'església de la Mare de Déu de la Guia

63 1-1958 S'agraeix a l'Ajuntament la subvenció que ha permès comprar 7 tendes i 1 corda

62 24-12-1957 Missa del Gall a Sant Esteve de Granollers de la Plana amb servei d'autobús

61 12 i 13-10-1957 Excursió Puigcerdà - Les Escaldes, pais escanyys de La Pera i Vall de la Llosa

CASSERRES 1000 ANYS

Anna Canalda i Martí

El monestir segueix allà, desafiant el pas del temps, encimbellat damunt aquest meandre del Ter

Abans d'entrar en matèria, deixeu-me explicar una anècdota sobre Sant Pere de Casserres que sempre m'ha fet gràcia, escaiguda a l'autor d'un llibre que incloïa rutes a l'entorn del monestir.

Sembla ser, que uns dies abans de la presentació del llibre, l'autor va enviar una invitació al monestir, per si a algun dels responsables de les visites al conjunt romànic o de

l'edifici de serveis, els pogués interessar la publicació. Donat que no tenia una adreça prou clara del lloc, la targeta es va enviar al monestir, posant com a adreça: Carretera del Parador s/nº – 08510 Les Masies de Roda.

La carta, va ser retornada pel servei de Correus al remitent indicant com a motiu: «Desconocido».

68 4-1960 Comencen les circulars en format bilingüe. Es publica l'himne oficial de la Unió

67 28-2-1960 Primera participació d'un equip de l'entitat a la Traversa d'esquí Núria – La Molina

66 1-1959 El Sr. Jordi Salat escriu article sobre congelacions amb innumerable consells pràctics

65 4-1958 Editorial amb una elegia a Pere Remolins, caigut a coll d'Hubert a la vall de Luchon

Imatges del monestir preses l'any 1975, en plena època d'abandonament, vandalisme i espoliació (*)

Localitzat un apartat de correus del monestir en una pàgina web del Consell Comarcal, l'autor va enviar de nou la targeta a Les Masies de Roda amb la nova adreça, segurament més precisa.

Pocs dies després, li van retornar per segona vegada amb el motiu de: «Marchó»

No deixa de fer riure que el monestir de Sant Pere de Casserres fundat fa més de mil anys pels vescomtes d'Osona, resulta que de cop i volta un carter manifestés que ja no hi era i que havia marxat. Però no, per sort el monestir segueix allà, desafiant el pas del temps encimbellat en aquell espectacular meandre sobre el Ter.

No en va, va ser un dels llocs que gairebé més gent forastera que del país, en sol·licitava un camí excursionista per arribar-hi, després d'assabentar-se'n de la seva existència mitjançant alguna publicació sobre el romànic català, que alabava la magnitud de l'edificació. Tampoc hi ajudaven gaire les males comunicacions que hi havia llavors en aquell entorn a la vora del pantà.

Aviat però, arrel d'un treball conjunt elaborat per la Secció de Senders de l'entitat i la Oficina de Turisme de Vic, va prendre forma el PR C-40 de Vic a Sant Pere de Casserres, el primer sender de petit recorregut de la comarca que es va

72 4-1961 Anglada i Guàrdia presenten al Temple Romà la 1a expedició estatal als Andes

71 19-2-1961 Primera ascensió de membres de la SAM al Cap de Mort

70 1-1961 Navegació integral pel riu Ter i excursió a peu a l'Aplec de Sant Segimon

69 27 i 28-8-1960 Festa inaugural de l'ermita de Sant Feliu de Savassona

inaugurar el mes d'abril de 1988. Pels forans, cal dir que el petit recorregut C-40 està ubicat a Osona, una de les comarques de la Catalunya interior amb un paisatge divers i variat, format per una gran depressió central plena de turonets de margues grises i conreus; encerclada al nord per les serralades de Bellmunt, Cabrera i Aiats, a llevant pels contraforts de les Guilleries, al sud pel Congost i els Cingles del Bertí i a ponent, pels turons de Muntanyola, Sant Sebastià i la Creu de Gurb, a més de les elevacions de Sant Bartomeu del Grau i la serra de Sobremunt, fent frontera natural amb el Lluçanès.

El quilòmetre zero de l'itinerari és a Vic, la capital de la comarca, ciutat plena d'història ja existent a l'època dels ibers i els romans. Seguint la direcció nord-est, els sender deixa la Plana central, per enfilarse cap als boscos de les Guilleries, resseguint els meandres del Ter fins arribar al monestir de Sant Pere de Casserres, situat en una característica península envoltada per les aigües del riu, abans d'eixamplar-se al pantà de Sau.

Una de les principals virtuts de l'itinerari, és que sempre, al llarg de la història ha estat un sender viu, petjat per diferents civilitzacions, fet que trobem en diferents punts del camí, des del seu inici a Vic, ciutat amb abundant patrimoni

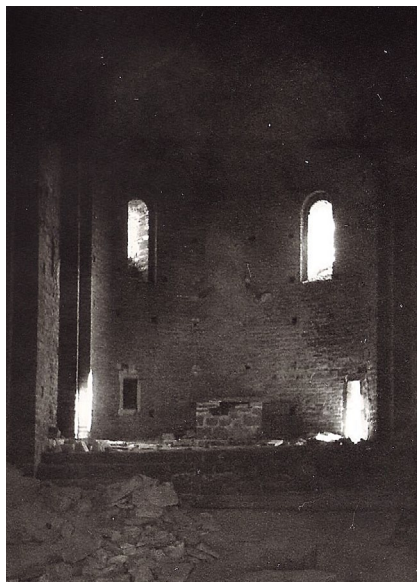
artístic de totes les èpoques i estils; seguint pels monuments funeraris megalítics a Sant Jordi de Puigseslloses, les restes ibèriques a Savassona, les del neolític a les coves de les Grioterres, les del romànic a Tavèrnoles o Sant Feliu i com no, en el seu destí final, el monestir de Sant Pere de Casserres.

Un sender viu, antic camí ral de Vic a Tavertet i Girona, avui dia cobert en molts trams per les aigües del pantà de Sau.

No pretenc en cap moment fer una descripció de l'itinerari, ja prou detallat en les corresponents topoguies o els fulletons editats per l'Ajuntament de Vic; tampoc vull fer cap explicació acurada d'aquest important conjunt romànic, doncs hi ha suficients publicacions per descobrir-ne tots els detalls. En canvi m'ha semblat adient realitzar una petita història compilada del monestir des dels seus inicis fins els nostres dies, que ens permetrà a més a més, recordar les èpoques del seu màxim esplendor o de penúries extremes que ha sofert l'edifici.

EL CONTEXT HISTÒRIC DE L'ÈPOCA

Al segle VIII, els musulmans van conquerir la major part de la Catalunya actual. Aquestes ofensives van provocar la reacció dels reis francs que havien creat una frontera anomenada "Marca Hispànica" que anava dels Pirineus al Llobre-

(*)

gat. A la zona que avui coneixem com a “Catalunya Vella” els musulmans hi van tenir poca influència, mentre que a la part anomenada “Catalunya Nova”, aquesta va ser molt més important. Les diferències demogràfiques, econòmiques i socials entre ambdós territoris, encara s’han mantingut fins avui. Els francs es van organitzar en comtats, però les seus episcopals continuaven depenent de l’arquebisbat de Narbona. Durant la major part del segle IX, aquests comtes van ser francs, però els reis carolingis van nomenar comtes autòctons per assegurar-se la seva fidelitat.

A finals del segle IX, el comte Guifré el Pelós va rebre dels

reis francs els comtats d’Urgell, Cerdanya, Conflent, Barcelona i Girona. Finalment, Guifré, amb la col·laboració de l’església va aconseguir repoblar la zona entre els Pirineus i el mar, anomenada comtat d’Osona.

EL MONESTIR DE CASSERRES

A l’any 898 consta documentat un castell amb una petita capella dedicada a Sant Pere, juntament amb un recinte emmurallat, que controlava l’antic camí de França (Strata Franciscana), el qual unia el comtat d’Osona/Cardona amb el de Girona.

Cap a l’any 1000, la vescomtessa d’Osona, Ermetruit, sortint-se de les normes patriarcals medievals, compra terres d’alou (de pagesos lliures) en aquest sector i l’any 1006, demana permís al comte de Barcelona, Ramon Borrell, per tal que li cedeixi el domini d’aquest indret, li permeti reconstruir la capella i edificar-hi un monestir benedictí. Al 1015, sota el domini de la vescomtessa Eugòncia i el seu fill Bermon, s’hi aplega la primera comunitat religiosa i al 1050 es consagra el monestir.

Al 1079, el vescomte d’Osona Ramon Folch i la seva esposa Ermessenda, cedeixen el monestir a l’orde de Cluny, produint-se una relaxació de les normes religioses a causa de les moltes influències laiques. Al 1080, el monestir perd

80 17-12-1961 Curset d’esquí per a juvenils al Coll Sisé de La Molina

79 8-10-1961 J. Casali, J. Bertrana i M. Alemany fan una ascensió al Ninot de les Gorgues

78 9-1961 El butlletí publica els donatius particulars per la imatge de Sant Bernat (3.600 ptes)

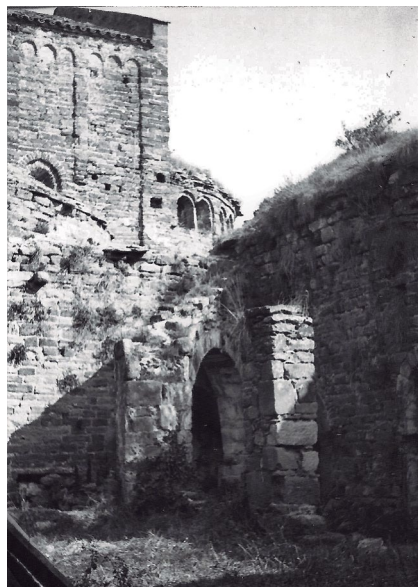
77 9-1961 Entronització de la imatge de Sant Bernat de Menthon a Savassona

84 19 a 23-4-1962 *Excursió conjunta amb el CEC a la Rencusa amb el vocal Miquel Albó*

83 1-4-1962 *Excursió turística a Esparraguera per veure «La Passió». Viatge i palcos: 125 ptes*

82 1-1962 *Crònica d'una nocturna Vic - Matagalls - Vic i projecció: La Conquesta del Huescaran*

81 24 a 31-12-1961 *Saló d'Esquí i de la Muntanya a Vic amb participació de la U-E-VIC*

(*)

el seu dret d'abadia, convertint-se així en un priorat amb una dotzena de monjos.

Durant els segles XI i XII el monestir gaudeix de l'època de màxim esplendor, gràcies a les ajudes de molts batlles i llegats testamentals, i en depenen també els petits priorats de Sant Pere de Clarà i Sant Ponç de Corbera. Les famílies dels Tavertet, dels Cabrera, dels Savassona i dels Sau, també hi fan donacions importants per fer-s'hi enterrar.

En els segles XIII i XIV, comença un període de decadència i inestabilitat, a causa de les lluites feudals entre els vescomtes de Cabrera i els diferents priors, a més de les desavinences entre els priors i el

Bisbat de Vic, argumentant l'obediència a Cluny.

Per altra banda, el bisbe de Vic Pere Mataró, que era protector de Casserres, s'enemista amb els senyors de Montcada. Al mateix temps, el monestir pateix un greu incident, homes armats assalten el recinte, maltracten als monjos i els roben béns i documents. Per aquest motiu, la comunitat es queda només amb mitja dotzena de membres.

Al 1376, l'administració eclesiàstica assigna la custòdia del monestir a priors comendataris (com el prior De Luna, futur papa Benet XII) i a seglars, que no tenen cap obligació de practicar-hi culte. Aquests ho administren i gestionen a canvi d'una part de les rendes obtingudes.

Durant els segles XIV i XV, la comarca pateix una forta despoblació a causa de les pestes i el monestir disminueix les seves rendes i augmenta el seu deute. A més a més, quan al 1428, es produeix un gran terratrèmol a la zona, l'edifici rep importants danys en els murs exteriors, al claustre, a la nau principal i al campanar, quedant-hi a finals del segle XV, només un parell de monjos.

Al segle XVI, degut a les dificultats econòmiques i deixadesa, els priors comendataris passen moltes temporades fora, tot i això, al 1511, el prior Guillem Caçador, realitza

algunes reparacions al claustre, a la torre i a l'escala d'accés.

Al 1573, el papa Gregori XIII, signa una Butlla Papal, cedint el monestir benedictí als jesuïtes del col·legi de Betlem de Barcelona, els quals remodelen alguna dependència i utilitzen per viure-hi només una part de l'edifici.

Durant el segle XVII, quan Catalunya pateix una època d'hiverns crus, males collites, malalties, fam i epidèmies, la població disminueix i Casserres es queda sense ingressos i resta abandonat, convertint-se en un refugi de bandolers i lloc d'actes de bruixeria i "aquel·larres". Al 1767 el rei Carles III, s'apropia del monestir i el posa a la venda en subhasta pública, passant a mans del noble de Reus, Salvador de March i Bellver.

Al 1801, el seu fill Bonaventura, ven les terres i l'edifici a la família Arisa – Pallàs del mas Pla de Roda, que utilitza el recinte com edifici agropecuari, gestionat per masovers.

Al 1950, degut al difícil accés, l'edifici s'abandona novament.

Entre els anys 1960 i 1980, amb la construcció de la nova carretera del Parador de Vic, Casserres sofreix una nova època de vandalisme, destrucció i espoliació.

Al 1971, desapareix el cos del "Sant Nin", curiosa arqueta amb les restes d'un infant que hi havia en un lateral de l'absis.

L'any 1988, per iniciativa de la Unió Excursionista de Vic i l'Ajuntament de Vic, s'inaugura el sender de petit recorregut C-40 (Vic – Sant Pere de Casserres).

L'any 1989, el cos del "Sant Nin", és retornat a la família del mas Pla de Roda, en secret de confessió.

Al 1991, el Consell Comarcal d'Osona, compra el recinte i comença la seva reconstrucció amb aportacions econòmiques del propi Consell, diferents ajuntaments i la Generalitat de Catalunya.

Finalment al 1998, el monestir queda obert al públic, amb els accessos asfaltats i un nou edifici de serveis amb personal al seu càrrec. Actualment el conjunt monàstic acull una exposició de caràcter permanent on s'interpreta la vida dels monjos a Casserres, mitjançant la recreació de sales que han conservat la mateixa disposició al llarg dels segles, al mateix temps que si poden fer visites guiades.

LA LLEGENDA:

Es diu que fa molt temps, es va produir un fet miraculós; el fill d'una família rica i poderosa de Catalunya que al cap de tres dies d'haver nascut ja parlava, va dir que moriria al cap de 30 dies. Un cop mort, l'havien de carregar sobre una burra cega que no havia de guiar ningú i que on s'aturés, s'hi hauria de construir un monestir en honor a Sant Pere. Així ho van fer; l'animal va recórrer planes, rieres, muntanyes i valls i la gent el va seguir en processó durant varis dies. Finalment, la burra es va aturar en la península que forma el meandre engorjat del Ter i va morir. Tal com l'infant havia demanat, es va erigir el monestir en aquest indret, col·locant el cos del "Sant Nin" en una arqueta darrere l'altar i des de llavors, els frares van tenir cura del monestir i del cos incorrupte.

88 2 al 4-9-1962 Sortida a Llívia, Les Bulloses i al Carlit- Vocal: Maria Martí

87 15 a 17-8-1962 Excursió al Canigó, conjuntament amb el Touring Club Francès d'Arles

86 25 a 29-7-1962 Sortida d'alta muntanya amb el vocal Xevi Vila al Balaitus

85 27-5-1962 Excursió amb el C-Ei Manlleu per assistir a la concentració de cantaires a Montserrat

...

Establiments com, Can Manxa, Can Cuerna, Can Culleritu, o fondes com la de Ca l'Hostaler, Can Nené, la posada de la Plata, Can Dinarés, Can Rutlla o Cal «U», ja no les trobo a la ciutat. Bé, aquesta última, veig que encara perdura i ves per on, me l'han posada davant de casa!

Tot s'ha fet molt gran i fins i tot als esperits ens superen tants canvis.

El meu Vic, d'alcalde, advocat i historiador, fregava els 10.000 habitants i recordo que des del «Cercle Literari» de la ciutat, sempre dèiem jocosament, que no hi havia prou «clientela» per les trenta tres esglésies que hi havia llavors a la ciutat. Idea que no compartien massa la colla de l' «Esbart de Vic» formada pels amics Verdaguer, Collell o Masferrer entre altres, quan anàvem a llegir poemes a la font del Desmai.

Camí de casa, veig que també s'ha volatilitzat tota una illa de cases al carrer de la Ramada.

Ja hi sóc, al carrer de la Riera, davant de casa meva, tira peixet! Banderes independentistes, presideixen el balcó i la façana, ansiejant una Catalunya que es veu que l'estat espanyol no vol amollar.

La casa «d'estensión sobre doscientos palmos, inicialmente de tres puertas (ahora cuatro), dos en la calle Riera y dos en la del Call Nou, con fachada de piedra al estilo Brabante y los techos artesonados de los salones, y en los bajos columnas y arcos de lo que antes seria patio», tal com redactava l'escriptura notarial, la vaig adquirir el 1846, però del 1855 al 1858, hi vaig fer diverses reformes.

La finca, que estava dividida en dues parts, la vaig restablir de nou en una de sola. Poc després en vaig reconstruir la banda del carrer de la Riera, ampliant-ne el portal principal, tot conservant la mateixa arquitectura d'inspiració renaixentista amb

columnes estriades culminades amb capitells d'estil jònic a cada banda.

Desgraciadament, veig que en falta l'ala esquerra, la qual, afectada pels bombardejos de la Guerra Civil, es va acabar segregant a la finca veïna.

La primera arcada però, la vaig fer culminar amb una peça de marbre de Carrara blanc amb el relleu del dibuix de les façanes del davant i del darrere de la finca, col·locada el dilluns 20 de Juny de 1859.

Traspassat el llinard, seguia l'entrada amb l'escala al fons i un pati amb les mateixes formes clàssiques, al qual s'hi accedia per una volta de maons «acaironats» que es conserven prou bé; tot el contrari d'alguna de les columnes de gres de Folgueroles que el pas del temps va engrunant. Quina vaina!

Avui però, com a ànima d'en Galadies, veig que en Manuel, estaria desvanit del destí que se li ha donat a aquesta mansió.

La Unió Excursionista de Vic, una de les entitats centenàries de la ciutat, amb el bagatge històric, esportiu, lúdic i cultural que porta al damunt, de ben segur que se la mereix.

Una entitat que poc a poc, l'ha anat ocupant de baix a dalt, donant-li a cada dependència una utilitat digna de la seva activitat, a més d'obrir-la a la ciutat per tal de què la gent la conegui per dintre.

Només d'entrar, em trobo el despatx, un espai que bull d'activitat i que a vegades es fa petit per tal d'atendre les inscripcions de les extraescolars de la mainada, els cursos de l'escola, les caminades, les curses de tota mena o les excursions a muntanyes d'arreu del Principat. Per no parlar dels inicis de temporada, durant el quals, cada any es gestionen més carnets muntanyencs federatius.

Tal era la feina, que es veu que han hagut de llogar una altra mecanògrafa.

...

92 1-1963 Cap d'any a la neu al refugi de Das amb esquiades a la Tossa d'Alp

91 11-11-1962 Conferència amb diapositives color sobre escalades als Alps de Robert Spoerry

90 5-11-1962 Excursió per reconeixement arqueològic a la cova del Pas dels Lladres (Querolàs)

89 16-9-1962 Excursió a Santa Cristina, per Granollers, Arenys i Blanes amb el vocal M. Aceves

"CATALANS DE FOC"

Dades històriques de la Romeria dels Cims i de la Flama del Canigó

Lluís Santanach i Noguera

Dades històriques de la Romeria dels Cims.

Com a detall significatiu en les romeries el foc és ascendent, parteix d'esglésies, catedrals i monestirs del territori per purificar-se al cim del Canigó i baixar cap a Sant Martí del Canigó. Les dates d'aquestes romeries giraven sempre a l'entorn del quinze del mes d'agost.

1959. Francesc Pujade, president del C.Exc d'Arlés Sur Tech i del sindicat de turisme d'aquesta vila Rossellonenca alhora vinculada la Touring Club Francès, i el seu amic Albert Llech del Club Alpí de Perpinyà inicien les romeries dels cims. Aquest costum amb un caire religiós i patriòtic amb la muntanya del Canigó i la màgia del poeta de Folgueroles Mn. Cinto Verdager són les seves motivacions. La idea partia de portar una flama d'alguns llocs nobles del territori, pujar-la al Cim del Canigó per purificar-la i baixar-la amb romeria fins al Monestir de Sant Martí en forma de pelegrinatge.

1959. Primer romiatge amb un sol punt inicial santa Maria d'Arlés.

1960. Segon romiatge que parteixen de Cuixà, Sant Guillem de Combreys i de Prats de Molló per unir-se a Coll de Segalés.

1961. Tercer romiatge amb inici a la catedral de Perpinyà i Sant Martí del Bon Socord que va passar pel Refugi de Balaig i de Bona Aigue sense fer el cim del Canigó per descendir cap a Rocs de Murà i el monestir de Sant Martí. Aquesta tercera romeria fou poc concorreguda i esperonà als organitzadors a preparar millor la següent edició.

1962. Quart romiatge. Fou clau en aquesta història perquè traspassà per primera vegada la frontera i creà el vincle d'amistat amb els catalans del nord fins a l'actualitat. En un primer moment es convidà la gent d'Olot rescatant un vincle que venia de lluny, el bisbe Carsalade du Pont i la campana Martina de Sant Martí del Canigó que fou exiliada al 1786 a la Mare de Déu del Tura on fou custodiada i posteriorment retornada al monestir de Sant Martí al 1932. En un deute d'agraïment per aquests gairebé 150 anys de custòdia, els olotins són convidats a aquest quart romiatge. Una carta del Sr. Pujade dirigida al aleshores president de la Unió Excursionista de Vic, Sr. Martí Cassany el 24 de maig d'aquell mateix any, exposa els fets d'Olot i convidava expressament als vigatans a formar

part d'aquest esdeveniment. El Sr. Cassany i els excursionistes van acceptar amb empena la proposta. Inicialment els catalans del nord van demanar que els de Vic portessin unes branques de llorer del que va plantar Mossèn Cinto Verdaguer a Vinyoles com a símbol d'unió i admiració pel gran poeta, el Canigó i els catalans d'aquí i d'allà amb la intenció de portar un present al Monestir de Sant Martí.

La documentació d'aquella època trobada a l'entitat semblaria indicar que aquesta primera convocatòria ja va tenir una bona resposta popular. La circular de la Unió Excursionista de Vic de l'agost del 1962 ja anunciava l'activitat informant que es portaria una flama i el llorer de Vinyoles i que calia inscriure's per tal de fer els tràmits pertinents. Les actes de la junta també confirmen que es va fer extensiva la participació a la resta d'entitats excursionistes de la comarca i explica la logística del transport per anar al Canigó. Dir també que les condicions de plena dictadura franquista i l'hermetisme en què es trobava segrestada Catalunya, va propiciar que des del primer moment, la gent que va assistir als romiatges ho fes per les vies legals establertes amb la documentació corresponent i la resta per camins de muntanya

assumint els riscos que algun en-
surt els pogués sorgir. He tingut la
sort de poder compartir aquestes
vivències amb alguns personatges,
adolescents aleshores, que van
viure aquestes experiències amb
anècdotes curioses i divertides
de les primeres romeries de gent
d'aquesta entitat vigatana. "Cas
Angera, Albó i Tendre" "Cas Ma-
soliver i Ginestet"

1963. Cinquè romiatge amb tot
l'impuls i l'entusiasme dels ex-
cursionistes vigatans amb total
diligència del seu president Martí
Cassany, home tossut en els seus
ideals i conviccions que fa possible
que la flama dels romeus surti de
la cripta de la catedral de Vic amb
una excursió organitzada. Autocar,
nit a Vilafranca de Conflent i tra-
jecte amb "jeeps" fins a Cortalets.
L'èxit d'aquesta convocatòria
també va tenir col·laboradors
rellevants com els germans Torra
de Manlleu, el mossèn Joan Colom
de Tona autor del himne del pele-
grinatge i mossèn Reixac de Vic.
Aquests foren imprescindibles en
properes edicions implicant els
excursionistes de Manlleu que do-
naren suport organitzatiu a Martí
Cassany en futures activitats.

1964. Sisè romiatge encara amb
més implicació dels vigatans por-
tant una flama encesa del cambril
del Monestir de Montserrat que va
dormir a Vic i una de Sant Llorenç

96 1-3-1964 Excursió al pantà de
Sau, coll de Terrades, Grioterres i Can
Mauet. Vocal: M. Cassany

95 23-2-1964 Campionat Social
d'esquí a Torrent Negre amb
desplaçament en tren

94 9-2-1964 Excursió a Sant Miquel
de Subiranes per estudiar la seva
reconstrucció

93 12-1963 Diversos sodis assisteixen
a BCN a la conferència de R. Cassin
«La sur del McKinley»

100 12-1964 *La SAM al Mont Blanc: Revetlla de St. Joan a Can Marçà i castanyada a Puig i l'Agulla*

99 20-12-1964 *Pessebre dels «Muntanyencs» a Collformic: El bus surt de la Plaça del Caudillo*

98 8-4-1964 *Projecció «Expedició Barcelona als Andes del Perú» al cinema Canigó de Vic*

97 28 a 30-3-1964 *Excursió amb esquís a Andorra amb el vocal Miquel Albó*

de Cerdans. Fou tant l'entusiasme d'aquesta edició que el Sr Hilari Puig, soci actiu de l'entitat, filmà una pel·lícula que ajudà encara més a difondre i a consolidar l'amistat entre els catalans dels dos vessants dels Pirineus, augmentant-ne així la col·laboració.

Arrel d'aquesta edició, es forjaren unes trobades entre els catalans del nord i els membres de la Unió Excursionista amb convits successius a Vic i a les viles d'Arles i Perpinyà. Una d'aquestes, la del dos d'abril del 1966 a Vic és clau per fer traspassar una altra flama, la flama del Canigó dels focs de

Sant Joan. Els convidats s'allotjaren a l'hotel Colon, van fer un esmorzar a Savassona i un dinar a l'hotel Rosa de Taradell. Van tenir temps per concretar una gran activitat que els unís encara més. Van concretar fer un gran foc a Coll d'Ares el 23 de juny d'aquell mateix any aconseguint que la tradició dels catalans del nord que consistia en baixar una flama del cim del Canigó la vigília de Sant Joan, tornés a traspasar fronteres. El romiatge dels cims va tenir continuïtat fins a principis dels noranta.

Romeria dels cims 1967 cim del Canigó.

Romeria dels cims 1967 aperitiu a sant Martí del Canigó.

104 12-1965 Mª de Rivera de Plantalamor, rep menció a la: 1a Escalada Nacional Femenina al Cervi

103 12-1965 Ramon Orriols fa un article amb fotos sobre la primera sortida a l'Aneto el 1919

102 15-12-1965 Projectió de diapositives color sobre «El Centenari de la Escalada al Cervino»

101 10-4-1965 Festival Polideportivo Mercat del Ram. Demostracions d'escalada i foc de camp

Dades Històriques de la Flama del Canigó

També com aclariment dir que la flama del Canigó dels focs de Sant Joan té un caràcter descendent a partir del 1963 i té la vocació d'escampar la flama des del cim del Canigó a tots els racons dels Països Catalans cada vigília de Sant Joan al mes de juny.

1947. Es crea el cercle de joves de Perpinyà presidit per Joan Iglesis.

1948. El mateix cercle de joves organitza tímidament una festa de focs la vigília de Sant Joan a la Mare de Déu de la Salut, prop de Perpinyà amb la voluntat de recuperar velles i ancestrals tradicions com també un discret aflorament de la catalanitat latent que l'estat francès havia volgut diluir. Poc a poc i en edicions posteriors, la festa de caire pagà pren força com a festa de la catalanitat en el context de la Catalunya nord.

1955. Apareix el ja mencionat Frances Pujade que motivat pel seu sentiment català, la passió per l'excursionisme i l'estimada muntanya del Canigó amb un llegat de catalanitat mil·lenària del territori vol recuperar antigues tradicions de les revetlles de Sant Joan. Rescata un vell projecte del 1927 de fer una foguera dalt el cim del Canigó aprofitant l'empenta de la gent emergent al cercle de joves i la connexió amb una nit ancestral i màgica, la nit de Sant Joan. Cercant

complexitats, engresca un grup de joves excursionistes per pujar un feixets de llenya dalt del Canigó i fer una foguera que fos visible des de les contrades veïnes reinventant la tradició del foc. Aquest mateix any, s'organitza amb paral·lel la primera maratón del Canigó i la suma qualitativa de l'Albert Llech del club Alpí de Perpinyà.

1958. Molt ràpidament quallà la idea de fer fogueres a cims i viles de la Catalunya Nord la diada del 23 de juny, que s'encenen simultàniament un cop la del cim del Canigó iniciava el tret de sortida amb la seva resplendor. Tant és així que aquest mateix any ja cremaren 22 fogueres entre Cervera i Talteüll.

1959. S'incorpora per primera vegada la connexió per ràdio des del cim, que ajuda a difondre i popularitzar la flama de Sant Joan per tots els racons de la Catalunya Nord.

1963. Un nou canvi estratègic de la mà de Joan Iglesis amb l'experiència de Pujade i Llech (ja experts en les romeries dels cims) plantegen baixar el foc viu del cim del Canigó dins uns fanals/llanternes de tempesta que encendran les fogueres de cims, viles i pobles al pas de la comitiva, que seguint la vall del Tet arribava a Perpinyà. Ràpidament la idea s'estengué com una teranyina i la flama teixia de fogueres el territori.

1964. El cercle de joves assumeix

el gruix de l'organització i gràcies al pla de distribució de la flama de Gilbert Maury arriben a cremar a prop de cinc mil fogueres. També aquest any i gràcies al Josep Deloncle fundador i conservador de la Casa Pairal de Perpinyà, la flama del Canigó, amb la voluntat de ser una flama eterna, es va guardar al Castellet de Perpinyà, lloc on continua residint en l'actualitat per cremar sense interrupció nit i dia els 365 dies de l'any. Fou també aquest any que des de la terrassa del Castellet es pronunciaren unes emotives paraules que per via radiofònica es pogueren escoltar dalt del cim del Canigó.

1965. La trama organitzativa dels catalans del nord i l'estret lligam de germanor creixent amb els catalans del sud des del 1962 arrel de les romeries dels cims, ens donen les claus per entendre el que succeí l'any següent. També dir que des del 1960, l'estat francès ja tenia la carretera enllestida fins al pas de Coll d'Ares mentre que per la part espanyola només arribava a Molló. En aquest període el govern franquista va decidir-se a connectar el que seria el quart pas fronterer dels Pirineus i començà les obres que curiosament culminaren l'any 1966, amb l'establiment d'una duana permanent que havia d'afavorir el turisme cultural i paisatgístic de la ruta del romànic i els Pirineus.

1966. Semblava que tot ja estava ben madur i la trobada dels catalans del nord amb els amics catalans del sud feta a Vic aquell dos d'abril del 1966, dona el tret de sortida a la flama del Canigó perquè traspassés la frontera. És precisament en aquest any on hi ha el creuament de les romeries dels cims i la flama del Canigó dels focs de Sant Joan. Resta la incògnita de saber perquè no hi hagué romiatge aquell agost del 1966. Alguna font indica que havia de sortir del Santuari de Núria i no fou possible a causa del rapte de la verge, hipòtesi no vàlida perquè sabem del cert, que aquest incident passà el set de juliol del 1967.

Tornant als focs de Sant Joan, la gent de la Catalunya Nord, els excursionistes vigatans amb en Martí Cassany al capdavant, el vist i plau del Regidor d'Iniciatives i Turisme de Vic Sr. Codina (Tofe), els excursionistes de Manlleu, Roda, Ripoll i altres osonencs organitzaren la primera convocatòria de la flama a Coll d'Ares. La comitiva sortí de Camprodon fins a la duana on s'hi feu una foguera i diverses actuacions. Es ballà una sardana enmig de la línia fronterera que obligà a les autoritats d'ambdós estats a aixecar les barreres artificials per tancar aquesta anella de catalans inseparables. Seguidament es retornà a la vila de Camprodon

112 23-6-1967 Foc de Sant Joan a Coll d'Ares. També s'encenen fogueres en altres cims catalans

111 7-5-1967 Excursió a Santa Fe del Montseny per a la recerca dels «Narcisos Poètics»

110 4-1967 La circular del mes recomana als socis gestionar el passaport per l'aplec del Canigó

109 23 a 27-3-1967 Excursió cultural de Setmana Santa al Rosselló i a la processó de Verges

116 13-14-7-1968 Diversos socis de l'entitat participen en l'Aplec Claretà al Matagalls

115 7-1968 Gran èxit de l'Excursió Misteri a Taveret: L'entitat prepara la 1a expedició a l'Àfrica

114 21-1-1968 Projectió de la versió francesa de "El Cervi" de Lyonel Terray a la "Caixa"

113 7-1967 Campament a Savassona, amb inauguració de lluminàries que envolten el penyal

on es feu una revetlla per celebrar la inauguració de la ruta del romànic promoguda per les oficines de turisme espanyol i el sindicats d'iniciatives francesos. Aquest fet va permetre que el pas fronterer estigués obert tota la nit. L'acte va tenir més afluència de l'esperada i les autoritats no van veure amb bons ulls tanta aglomeració amb signes catalanistes.

S'havia trencat una nova barrera amb l'estratègia de l'època. Les entitats eclesiàstiques i excursionistes eren el davantal perfecte per amagar aquell catalanisme tossut, entusiasta i esperançador que va saber trobar la manera d'afflorar i

fluir en un entorn advers. Excursionistes amb un bon parell d'ous, tots dos ben catalans, ous de dretes i ous d'esquerres i alguns disfressats de falangistes perquè el règim els donés el vist i plau.

1967. Molt engrescats per l'èxit aclaparador de l'any anterior, la flama comença a ramificar els seus camins pel vesant sud dels Pirineus amb la idea de fer moltes fogueres a pobles relativament petits on segurament no hi havia grans concentracions de gent que aportessin malestar al règim. Tant és així que els catalans del nord proposen per carta al Sr. Cassany que la Unió Excursionista de Vic

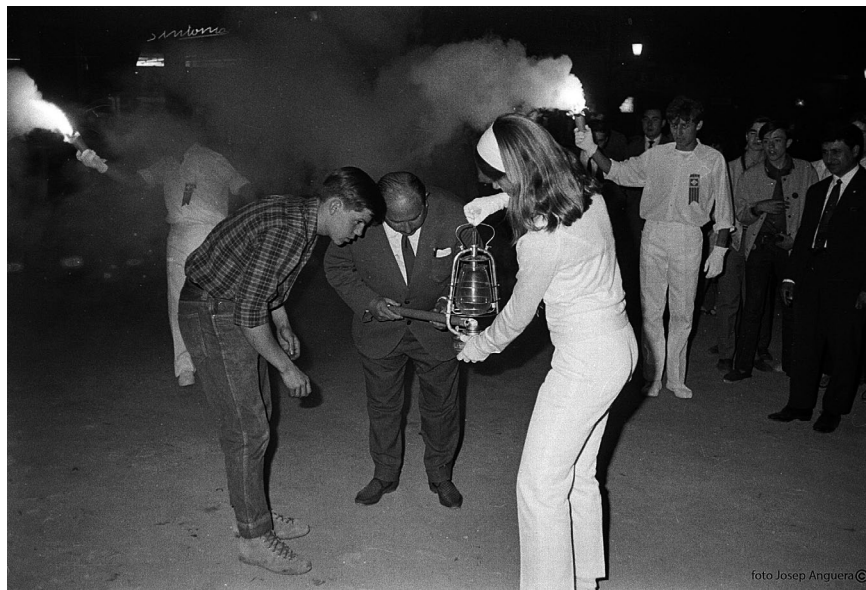

foto Josep Anguera ©

Encesa del primer foc a Vic 1967

Primer Foc a Vic 1967.

Fotos article: Fons fotogràfic Toni Anguera

encengui un foc dalt del cim del Matagalls, cosa que no succeí. Amb coordinació amb els catalans del nord, la flama del Canigó del 1967 és recollida el 23 de juny a Coll d'Ares establint-se les dues primeres rutes. Una per la Garrotxa i Girona i l'altra seguint el curs del riu Ter pel Ripollès i Osona. Aquesta darrera fou la que portà la flama del Canigó a la plaça Major de Vic per primera vegada. No va ser un acte multitudinari ja que la gent era molt reservada a l'hora d'expressar la seva simpatia cap a els símbols catalanistes per por de possibles repercussions. Tot i així, la bona entesa entre Martí Cassany i el Centre d'Iniciatives i Turisme

posen llum verda a l'esdeveniment i el mateix regidor Codina és l'encarregat d'encendre la foguera.

1968. La flama es consolida i no para de créixer. La ruta del Ripollès i Osona arribarà per primer cop a la ciutat de Barcelona. Comença a ser tradició que la flama entri a peu als pobles i ciutats de mans d'entitats col·laboradores. En aquesta edició la flama va ser recollida amb sistema de relleus per un grup d'atletes que portaren la flama des de la cruïlla de la carretera de Gironella (actualment Can Pamplona) fins a la plaça Major de Vic on foren rebuts per les autoritats oficials afins al règim. Poc a poc, el vist i plau del Centre d'Iniciatives i

120 24-12-1968 Autocar per assistir a la Missa del Gall a Vespella a les 11 del vespre

119 1-9-1968 Concurs fotogràfic 3r Rallye de Cotxes d'Època de Vic organitzat per l'entitat

118 8-1968 Deu anys de romeries al Canigó. Pels romeus no muntanyencs era un gran acte de fe

117 27-128-7-1968 Campament a Savassona "Joventut i Escolisme 68" organitzat per l'entitat

124 12-1969 El butlletí mostra una interessant entrevista de meteorologia feta a Josep Masoliver

123 5-10-1969 Curs d'Iniciació a la Muntanya a Les Agudes amb vent i pedregada

122 20-7-1969 Sortida col·lectiva amb el vocal F. Parera a la canal del Cristall al Cadí

121 2-3-1969 Visita al monestir de Santes Creus amb calçotada. Inscripcions a Cal Bóter

Turisme va afavorir un públic més nombrós en aquest acte festiu.

1969. La flama estava ben consolidada. Els actes són anunciats en les circulars de la Unió Excursionista de Vic i en la premsa local. Així ho mostra la portada del diari Ausona del 21 de juny del 1969 que anuncia la foguera.

Les edicions es van anar succeint i la Unió Excursionista de Vic ha anat mantenint el vincle i la participació al llarg d'aquets cinquanta anys amb intensitats variables amb la flama del Canigó i les fogueres de Sant Joan. L'entitat que en l'actualitat té un tarannà més esportiu que cultural, es manté viva i adaptada als nous temps. Té evidentment bagatge i regust de 106 anys d'història que l'avalen, que no pot ni ha d'oblidar. Continua impulsant tradicions ancestrals vinculades al foc, com ho és el foc de Nadal el vespre del 25 de desembre del qual s'arribarà a la

tretzena edició, curiosament a Vic i a la mateixa plaça que farà més de cinquanta anys hi va arribar la primera flama del Canigó. Res ha canviat llevat de què ja no es diu la plaça del Caudillo i ara sí, està

farcida d'estelades sense cap vergonya. El procés decidit que viu el país cap a l'estat propi en els darrers mesos, ens remet de nou al passat on ens ha calgut tornar a assumir riscos i fer trobades "tumultuoses" per tornar a reclamar democràcia i llibertat. Com no podia ser d'altra manera, el clam d'aquesta plaça reclama més que mai l'essència i la dignitat d'un poble de "Catalans de Foc".

No voldria acabar aquesta petita i honesta aportació sense donar la rellevància que es mereixen un munt de persones i entitats que no he citat, moltes anònimes, del nord i del sud. Catalans d'arreu, tots imprescindibles des de bon principi per arribar fins aquí.

ENTREVISTA A ANNA COMET I FERRAN LATORRE

Marta Parés i Roura

Anna Comet és llicenciada en Periodisme i Traducció amb força anys d'experiència a ambdós sectors. Està formada en el món esportiu tant a nivell pràctic com teòric i, actualment, és esportista d'alt rendiment en actiu. Avui, combina les seves feines de periodisme amb l'esport i amb les seves tasques d'entrenadora esportiva. És col·laboradora de revistes especialitzades com TrailRunning, i també del diari ARA.

Una col·laboració per aquest butlletí tan especial, era un gran repte per mi. Entrevistar a dos grans periodistes i comunicadors, tampoc semblava massa fàcil, però compartir una tarda amb ells, va ser per mi, agradable i sobre tot reconfortant. Havia valgut la pena.

Gràcies a tots dos!

Tots dos sou esportistes professionals?

AC- "Per mi, l'esportista professional és aquell que pot viure íntegrament de l'esport. Jo no me'n considero perquè no visc exclusivament de l'esport, tinc altres feines. En el meu cas, al BOE figuro com a atleta d'alt

Ferran Latorre va ser càmera del programa de RTVE "Al filo de lo imposible" durant 14 anys. Autor del llibre "Conversaciones con Maurice Herzog". És premi de periodisme de muntanya del Festival Internacional de Torelló. Actualment compagina les seves col·laboracions periodístiques (Desnivel, Vèrtex, El 9Nou i La Vanguardia) amb l'alpinisme i l'escalada.

nivell, però no sóc professional, em considero semi-professional."

(L'Anna compagina la seva vessant esportiva amb les feines de comunicació, periodisme i entrenaments personals)

FL- "Jo puc dir que els darrers 4 o 5 anys he estat esportista professional perquè en visc al 80%. En el passat, quan estava "Al filo de lo imposible" no puc dir que fos alpinista professional perquè no em pagaven estrictament per fer esport, sinó per fer documentals."

Sou de fora de Vic. Què et va portar a Vic? Què et va cridar l'atenció?

AC- "La meva arribada a Vic va ser quasi per accident. Durant la dura

128 15-11-1970 Excursió col·lectiva en autobús al Bassagoda des de Sadernes

127 18 a 26-7-1970 Excursió de la S.A.M a la vall d'Ordesa. Vocal: Santi Roquer

126 3-5-1970 Sortida de pràctiques del II Curset de Muntanyisme i Salvament al Gra de Jofal

125 3-12-1969 Excursió a les coves de les Griotes amb explicacions d'en Martí Cassany

132 7-3-1971. Moren al Pedraforca la parella d'escaladors: Manel Alcubierre i Ramon Riera

131 12-1970. Curios reportatge «Els animals meteoròlegs» de comportament amb canvis de temps

130 12-1970. Recull de totes les escalades realitzades durant l'any per la S-A-III

129 12-1970. El butlletí publica el reportatge «10 dies al Pirineu» del soci Maxi Azeves

lesió de genoll que em va apartar de les pistes d'esquí volia estudiar INEF a Barcelona, però no em van acceptar per la lesió. Vaig tenir l'opció d'entrar a estudiar Traducció i Interpretació a la Universitat a Vic, on també vivia el meu germà, amb qui tinc una forta connexió. Vaig creure que estar a prop seu, ens aquells moments, em podia ajudar, i així va ser. A Vic em vaig trobar a gust, i va ser on vaig refer la meua vida.”

FL- “Jo vaig venir per amor, la mare de la meua filla és d'aquí. Ara bé, si aquest és el motiu pel qual vaig venir, n'hi va haver d'altres per quedar-me. Vic és una ciutat molt equilibrada en molts aspectes. Necessito viure a prop de la natura, sense estar en un punt molt lluny de la civilització.”

Quan et vas iniciar en la muntanya?

AC- “Em van posar els esquís quan encara no tenia els dos anys.”

FC- “Amb l'escola anàvem molt a la muntanya, i alguna excursió amb el meu pare. El 1984 vaig fer el meu primer 3.000 (La Punta Alta, amb 13 anys), el següent any em van apuntar al Centre Excursionista de Catalunya amb 14, i em vaig iniciar en l'escalada.”

El primer record que tens fent muntanya?

AC- “No el tinc clar.. Barrejo les fotos amb el que m'han explicat, i no podria dir amb certesa que siguin records reals.”

FL- “El primer record de veritat que tinc de fer un cim va ser el Costa Pubilla, al Ripollès, amb 10anys.”

Recordau el moment en què vàreu decidir professionalitzar-vos o semi professionalitzar-vos? Com ho vàreu gestionar?

AC- “Jo en el cas de l'esquí sí, va ser quan vaig entrar a l'Equip Nacional amb 13 anys. Al principi són els pares qui gestionen els contractes, que de fet en aquella època eren més beques que no pas contractes. Els últims, just abans de la lesió, ja els vaig gestionar jo mateixa sota la supervisió dels pares.”

FL- “La professionalització per part meua ha set recent. De jove netenia patrocinadors, però no en podia viure, i no puc dir que hi hagués un moment en què prenguéss la decisió de professionalitzar-me, entre d'altres coses perquè en aquella època no hi havia ningú a Espanya vivint de forma professional de l'escalada. Actualment sí que hi ha gent que en viu, però són figures mundials. El 1998, a l'entrar a treballar per “Al filo de lo imposible” vivia de la muntanya, però no era un professional de l'esport de la muntanya. Per tant podem dir que la meua professionalització va arribar al 2012 amb l'inici del projecte dels 14x8.000.”

Recordau quin és el primer record que teniu l'un de l'altre?

AC- “Evidentment de “Al filo de lo imposible”, però el primer record a Vic, és al Fitness pedalant.”

FL- “No recordo el detall, però sí, al Fitness.”

Un racó de món preferit?

AC- “M'agrada molt on visc, i m'encanta de tots els llocs on vaig. Però

sens dubte seria la vall de Chamonix. Si em perdo, busqueu-me allí.”

FL- “Si parlem de llocs especials, el Parc Nacional d’Aigüestortes.”

Un lloc al que vulgueu viatjar?

AC- “Nova Zelanda. Hi he estat dos cops per feina i no he tingut ocasió de visitar-ho. Vull tornar-hi per fer-ho, especialment l’illa sud que és naturalista pura.”

FL- “Els boscos l’Alaska, amb els avets, els llacs i els ossos pescant salmons.”

Quina característica psicològica creieu que defineix a tots els esportistes?

AC- “La tossuderia, tant pel bo com pel dolent. Cal ser tossut perquè mai et surten les coses bé a la primera. Hi ha moltes altres coses al voltant, però diria que principalment la persistència i la tossuderia

FL- “Tossut, competitiu amb un mateix i romàntic.”

Vosaltres passeu moltes hores (competint o escalant) sols. Físicament us prepareu per poder afrontar el repte, però i psíquicament? Com us prepareu? Us entreneu també?

AC- “Hi ha una part molt important de vivència i d’experiència. Ara bé, en el meu esport, hi han molts esportistes que treballen amb psicòlegs per afrontar diferents aspectes. En el meu cas la motivació és l’única psicologia, potser la diferència és que en el nostre esport tens uns contrincants directes, busques uns resultats concrets. En el nostre cas, crec que és l’experiència. Quant ets jove tens unes bones capacitats físiques i a

mesura que ens anem fent grans perdem capacitats físiques però en guanyem de psíquiques, i és això el que permet que puguem competir junts els joves i grans. Crec que és un tema d’experiència i maduresa, esportiva i personal.”

FL- “Els entrenaments i els anys d’experiència t’hi porten. Jo no conec cap alpinista que tingui un psicòleg per millorar el seu rendiment. Crec que l’alpinisme, en aquest sentit, és poc científic encara. En el meu cas la meua psicologia és la motivació.”

De la muntanya, què és el que més us aporta, què és el que més us motiva a dedicar-hi hores?

AC- “A la muntanya hi trobo una humilitat que em falta en la societat, i allà la trobo, i això m’agrada. Quan estem en la societat, i m’hi incloc, no som humils i no m’agrada. I a la muntanya has de ser humil o tens les de perdre.”

FL- “T’aporta moltes coses, una d’elles la humilitat, especialment en situacions com les que he viscut en què he perdut a companys. Cal ser conscient que les coses poden anar malament, no per un error propi, sinó per factors externs. M’aporta que estem aquí molt de pas i que som molt fràgils. També m’aporta tranquil·litat espiritual i equilibri. Necessito interactuar amb la natura perquè m’aporta benestar, necessito jugar amb els seus elements i sentir-me en un entorn salvatge i inaccessible.”

Què és el que porteu pitjor del reconeixement social que teniu? Si és que hi ha res que porteu malament.

136 6-1971 El butlletí mostra publicitat de la nova revista de muntanya «Vértex»

135 11-2-5-1971 Sortida al circ d’Engorts i llac Colom amb el vocal Jaume Palau

134 25-4-1971 Visita a la col·lecció de papallones de Torrellebrera, una de les millors de l’estat

133 14-3-1971 Travessa amb esquís de La Collada a La Molina, passant pel Puigllançada

AC- “A mi m’ha costat molt entrar-hi, en xarxes socials, en xerrades,... Sóc conscient que és part de la meua feina, però a vegades em resulta difícil, sobretot dies abans a les curses que voldria aïllar-me, però sóc conscient que ho he de fer i val a dir que cada cop ho porto millor.”

FL- “No em costa, no em resulta difícil en general, i crec que tot és qüestió de mesura. On no em sento bé encara és en el rol de ser el centre d’atenció. Tinc un punt de timidesa que no em deixa sentir-me còmode en el rol de protagonista que se’m dona en determinades ocasions, per exemple en actes. Ser el centre d’interès d’un grup de gent és quelcom que no m’he cregut mai, i em resulta difícil, i ho visc amb certa incomoditat, potser per timidesa, per humilitat. I és una contradicció, perquè com a atleta és necessari, i ho faig, i estic molt agraït, però m’incomoda encara una mica, no em crec tan important com perquè això passi.”

Creieu que les xarxes socials han ajudat a difondre més el vostre esport?

AC- “Sens dubte!”

FL- “Absolutament. A l’alpinisme hi ha hagut dues revolucions: una en el material als anys 70 i 80, que van fer que aquest esport fes l’últim pas cap a la modernitat i que dura fins ara. L’altre és la tecnologia, que vol dir internet i les telecomunicacions. Fins que no hi havia internet i telecomunicacions l’alpinisme només existia en la premsa el dia que marxava l’expedició i el dia que tornava, i aquesta informació només la tenia aquell que comprava el diari. Ara hi

ha dues coses: una és que et pot seguir aquell a qui li interessa, independentment de que compri el diari o no, i per tant el mateix esportista és el canal i té els teus receptors. L’altre punt, és que l’esportista pot explicar les seves expedicions online, al moment, dia a dia.”

De la mateixa manera que hi ha una part positiva de les xarxes socials, hi ha una part negativa. Quina és per vosaltres?

AC- “Les xarxes socials, com tot, tenen coses bones i coses dolentes. La part negativa, no en l’àmbit personal sinó a escala general, és que s’ha entrat en un joc a les xarxes socials que fa que la gent sovint no toqui de peus a terra. No es mostra una realitat completa, sinó que només es mostra una part d’aquesta realitat. És tant així que, en el meu àmbit per exemple, moltes marques no valoren tant els resultats esportius del patrocinat, com la seva activitat i la seva repercussió a les xarxes socials.

FL- En el meu cas concret, les telecomunicacions han fet que aquest esport perdi encant, perquè abans estaves penjat a la muntanya i ara estàs comunicat al món, pots trucar amb un telèfon si tens problemes, etc. És una ajuda, una connexió més amb el món, però és alhora una contraposició a una de les coses maques de l’alpinisme que és que desconnectaves d’ell.”

Creieu que les xarxes socials fan que hi hagi més inconsciència general entorn de la muntanya?

AC- “La gent ha de ser responsable dels seus actes, per tant no és

excusa que les xarxes socials i els protagonistes esportius diguin que ens fa més inconscients. Potser és una qüestió de què veure-ho més, ho normalitza.”

FL- “No necessàriament. Pot haver-hi un punt d’això, i se n’ha parlat molt, però avui en dia tens a l’abast tot tipus d’informació. Si vols, per exemple, anar a escalar pots cercar informació. Ha contribuït a normalitzar una cosa que és més extraordinària (perillosa i difícil) del que sembla.”

Creieu que falta formació en muntanya?

AC- “Sí, ho crec. Ens atrevim més que abans, potser perquè s’ha normalitzat.”

FL- “Sí.”

Tots dos esteu fortament vinculats amb la comunicació i el periodisme. Tu Ferran “Al filo de lo imposible” i tu Anna ets encara activa en les col·laboracions en diferents diaris i revistes.

Recordeu la primera entrevista que us van fer?

AC- “Jo diria que va ser en la meua època d’esquí, i que va ser a la revista “Solo Nieve”, però no recordo l’any, entre el 1996 i el 2000, que és la meua etapa amb l’equip júnior.”

FL- “A la revista Extrem, una revista d’alpinisme i de muntanya catalana. Va ser el 1993, devia tenir 22 anys. Recordo que me la va fer un redactor que a més era un alpinista clàssic de Catalunya, en Joan Juvé.”

Ambdós heu estat entrevistats per la Vèrtex. Quan us ho diuen, quan t’ho proposen, què sents?

AC- “La meua sensació és que Vèrtex

fa entrevistes a gent consolidada, que fa temps que està en el món de la muntanya. I si bé m’han fet moltes entrevistes per diferents revistes, reconec que la de Vèrtex em va fer una il·lusió bestial, perquè tinc la sensació d’haver posat de manifest la trajectòria com a esportista en el món de la muntanya dins de Catalunya, i em vaig sentir que em feien un petit reconeixement des de la federació. És per això que és una de les que més il·lusió m’ha fet.”

FL- “Bé, em va fer molta il·lusió perquè és la nostra revista de referència de l’alpinisme català i perquè és, en part, un reconeixement important que agraeixo molt! Em va fer molta il·lusió.”

El millor aprenentatge que us hagi donat la muntanya.

AC- “És, qui sóc. A mi l’esport m’ho ha donat tot, a molts nivells. M’ha donat amics, enemics, aprenentatges, il·lusions, desgràcies, força,...M’ha donat la meua parella. L’esport és una part molt important de mi, i aplico en la meua vida moltes de les coses que he après a la muntanya.”

FL- “Evidentment del qui sóc; el 75% del que sóc, està lligat a la muntanya. Bàsicament el que m’ha aportat és benestar personal, i si m’imagino en altres possibles estils de vida, m’adono que la que he escollit és per un motiu o per un altre la que més benestar em genera.”

Moltíssimes gràcies a tots dos pel temps que ens heu dedicat i molta sort en el futur.

Foto Anna (Ian Corless)
Foto Ferran (Hélias Milleroux)

144 15-6-1974. I Marxa Nocturna Comarca d'Osona (VI Social)

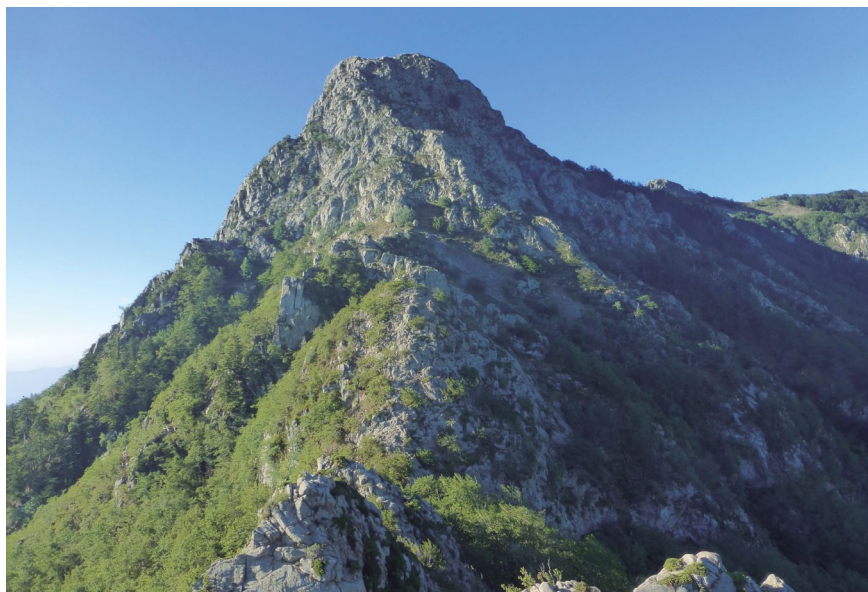
143 4-1974 El butlletí fa una enquesta pels socis: activitats, freqüència, mitjà de comunicació, etc.

142 12-1972 Bonic article, flors de muntanya (Miquel Bosch) i Els Escalatoris (Andreu Serra)

141 12-1972 Es dona a conèixer en el butlletí la Secció d'Exploracions Subterrànies

VULL UN MONTSENY VIU

Xavier Roviró i Alemany

El pas del temps, ha buidat el Montseny de treball, animals, terra i gent.

Pels osonencs és una sort tenir el massís del Montseny, que és el més enlairat dels Països Catalans fora del Pirineu, tan a prop de casa. Ens el sentim molt propi: és la nostra muntanya. La seva alçada -els cims més alts ratllen els 1.700 metres- i la seva situació -sols dista uns 20 km del mar- el fan ser una bona atalaia. En un dia clar des de dalt dels cims estant podem veure el Puigmal, el Canigó i fins Mallorca, Montserrat, Sant Llorenç i el Tibidabo i fins i tot, si estàs de sort, es poden veure vaixells solcant la mar.

El Montseny és una muntanya de muntanyes, és conformat per tres

conjunts, unitats o blocs muntanyosos força diferenciats l'un de l'altre: les Agudes i Turó de l'Home, el Matagalls i la Calma. Tots units pels elevats colls de Sant Marçal i el Collformic. El Montseny és un immens massís, són tres muntanyes en una.

No sé què té el Montseny que com més el coneixes més te l'estimes. No és un massís estrident, és més aviat seriós, sever, amb pocs ornaments, però alhora es mostra imponent i majestuós; la seva visió ja infon respecte i admiració i la seva grandesa inspira veneració. És una muntanya "mimada" per la gent de la gran ciutat que la tenen com un

145 1-1976 Sortida hivernal de la S.A.M a Ulldeier, ascendint el Gra de Fajol i Bastiments

146 28-3-1976 Calcotada a Savassona per pintar rètols, arranjat camins i recollir la brossa del pla

147 20-2-1977 Sortida d'iniciació per a joves a Campdevànol-St. Amand-Coll de Jou-Ribes

148 7 a 11-4-1977 Campament Hivernal de la S.A.M a Tristaina (Andorra)

dels seus pulmons naturals i com a vàlvula d'escapament de l'energia que acumulen en el tràfec diari entre carrers i asfalt. És protegida per la gent urbana i estimada per la gent del país. Han aconseguit, fins i tot, que tingui caràcter de parc natural i des del 1978 que formi part de la xarxa mundial de Reserves de la Biosfera dins el programa L'Home i la Biosfera (MaB) de la UNESCO. Ja era hora que tingués reconeixements d'aquesta categoria, el Montseny se'ls mereix per ser una muntanya de cultura i de vida. Però és de justícia recordar que en un passat no gaire llunyà era una muntanya més aviat deixada de banda, tant que fins a mitjans del segle XX no hi hagué la carretera de Collformic, ni la de Santa Fe a Sant Marçal. I recordar també que la vida a la Calma era molt dura pels pobres pagesos i pastors. I que del Montseny s'ha anat xuclant tant com s'ha pogut fins a l'esgotament: minerals, llenya, carbó. I també que se li ha exprimit l'alè a canvi de repòs i pau, i se l'ha buidat de treball, d'animals, de terra i de gent.

Un canvi molt important per la vida al Montseny fou la desaparició del llop, amb la seva absència va passar de ser una muntanya salvatge a ser una muntanya domesticada, on el domini de l'home va esdevenir absolut. Oficialment l'extermini definitiu del llop va

Una parella de traginers de gel en plena feina

tenir lloc el 1879 -tot i que es diu que el 1915 hi va haver un atac de llops a un ramat-, amb la convocatòria d'una gran cacera. Raonaven que representava una veritable amenaça per tothom que hi vivia, qui hi caminava i pel bestiar que hi pasturava.

Però amb tot i aquesta humanització, la població al Montseny va anar disminuint fins que a partir del 1950 l'abandó va ser més intens, arribant gairebé a la despoblació. No hi havia llops i gairebé ni homes. Cap al 1970 tornà a remuntar la població i es començaren a habitar altre cop masies però

152 27-1-1979 Sopar del Muntanyenc a Can Dinarès

151 17-11-1978 Assemblea de la Mancomunitat Entitats Excursionistes d'Osona a Manlleu

150 2-2-1978 Creació d'una Junta Gestora, després del mandat de l'Antoni Anguera

149 4-12-1977 Trobada de socis a Savassona per arranjir les destrosses practicades a l'ermita

En "Pitu" del Molar, a la cabanya de La Calma

moltes es transformaren com a residència o s'encararen cap al sector de serveis. Retornà així la vida humana, però no la dels llops, a bona part de la muntanya malgrat no fos de població tradicional. Era millor això que el despoblament, sens dubte.

El canvi ha comportat que molts dels oficis tradicionals (piler, carboner, cercolaire, roder, pastor, bosquerol, tallador, picador, corbaire, pelador, taper, mestre d'aixa, calcinaire, pipaire, tragner, minaire) hagin desaparegut del tot o hagin evolucionat tant que ben poc tenen a veure amb l'antic saber. Queden, però, com si fossin fòssils etnogràfics, un

bon reguitzell de traces d'aquests oficis repartides per la muntanya: camins, senderols, parets, marges, lleixes, replans, places, forats, mines, baumes, creus, forns, fonts, pous, graons, cabanes, masos, barraques, miradors, amagatalls. Són les empremtes que han deixat els homes i dones del Montseny amb el seu treball durant molts de segles. Hem de saber llegir-ho i respectar-ho.

Una d'aquestes activitats desaparegudes era la fabricació de gel. Una activitat que havia arribat a ser una indústria amb importants efectes econòmics i socials per molts montsenyencs. El 1932 encara es transportà gel dels pous

Pou de neu, camí del coll de Sesagudes

de l'Avencó cap a Manlleu i a la Garriga. Malgrat aquesta data ja tan tardana, la indústria del gel al Montseny, i també a la resta del país, va deixar de tenir importància com a generadora de riquesa cap a mitjans del XIX. Els oficis dels treballadors del glaç (pouaire, glacer, serrador, carregador, descarregador, col·locador, traginer, home de foguera) ja han desaparegut però les construccions encara resten escampades per tota la muntanya. Diuen que, entre pous, poues i congestes, n'hi havia arribat haver més d'una vuitantena de repartides per tot el Montseny: al pla de la Barraca, a la font Claretà, al Coll

Formic, al turó del Curull, a la Fageda Seca, a sota coll Pregon, a prop de la font del Matagalls, a la Figuera, a la Jaça del Bellit, al turó del Pou d'en Sala, al Serrat dels Pous, a l'Avetosa de Santa Fe, al Pou d'en Besa, al Turó de l'Home, a l'Avencó,... Quan passeu a prop d'una intenteu imaginar la vida dels glacers.

El món dels pagesos i dels pastors, dels bosquerols i dels que treballen la terra també està en crisi al Montseny. Tècnics i especialistes asseguruen que el futur del sector agrari al massís és incert i que s'haurien de prendre algunes mesures per tal d'evitar la pèrdua defi-

160 23-12-1979 Pujada del pessebre a la Creu Tarda, la coral Veu del Voltregà canta himne UEV

159 28-10-1979 Homenatge al «Pare Serras». Es posa una placa en record seu a Cabrera

158 9-9-1979 Aplec de Sant Martí de Serrerols amb una gran arrossada

157 9 i 10-6-1979 Campament i Marxa de Regularitat nocturna de Savassona

164 5 al 7-4-1980 *Campament hivernal Setmana Santa de la S-A-M- a Batistelles (vall d'Estós)*

nitiva de l'agricultura al Montseny, ja que la desaparició dels camps de conreu comportaria un gran empobriment del mosaic paisatgístic i una pèrdua de diversitat biològica. Per això crec que iniciatives com la Fira de l'Avet, i tot el que ella comporta, n'és segurament una de molt bona. N'hi hauria d'haver moltes més com aquesta.

163 5 al 10-4-1980 *Travessa Zermatt-Saas Fee d'en Ramon Casadevall amb 5 membres de la SHM*

Cap altra nació del món ha fet de l'excursionisme un moviment de redescobriment del país i de la cultura com la nostra. Històricament el Montseny ha donat, i amb escreix, a l'excursionista el que hi anava a cercar: natura i esport, salut i aventura, paisatge i cultura, pau i solitud, però sobretot la descoberta i la coneixença de la pàtria. Així doncs, des de fa molts anys, l'excursionisme ha anat íntimament lligat al Montseny; tanta és la interrelació que no es pot entendre aquest massís sense la presència d'excursionistes.

162 30-3-1980 *Processó i tradicional benedicció de Rams a Sant Pere de Savassona*

També és important el lligam entre el Montseny i els estiuejants, les seves falde han estat durant molts anys, i encara ho són en certa manera, farcides de pobles d'estiueig. Pobles com Viladrau, la Garriga, Tona, Aiguafreda, Cardedeu i el Figueró ofereixen uns valors a l'estiu que fan agradable passar-hi alguna temporada durant l'època calorosa. Els estiuejants són uns montsenyencs més, com també els excursionistes.

161 13-1-1980 *Es col·loca una nova porta lateral a St- Feliu per evitar actes vandàlics*

Comunidor de la Costa del Montseny

S'ha de tenir en compte, també, el fenomen del turisme. El turista busca paisatges, monuments, ruïnes, esglésies, museus, balnearis, hostals, hotels, restaurants, càmpings, punts d'interès, records i totes les facilitats del món. I el Montseny els hi ofereix. En les temporades turístiques podem trobar cues a restaurants, els balnearis plens, els hotels sense habitacions lliures i, a l'estiu, arreu s'hi passeja gent amb xancletes, calça curta o camises florejadades. Tot plegat és una nova font de vida que cal saber aprofitar però, alhora, també mesurar.

I ara, que sembla que tots ens l'estimem molt, hem de procurar amb totes les nostres forces que aquesta muntanya mansa no esdevingui un parc temàtic anodí, una pista d'obstacles gegantina o una postal morta en tres dimensions. Procurem que sigui per molts anys una muntanya viva, estimada i asenyada, i que puguem continuar dient: no sé què té el Montseny que m'atrau.

Folgueroles, novembre de 2017

Fotos: Ajuntament d'Argelaguer, Pere Comellas i Xevi Roviró

MATAGALLS – VIC, la nostra caminada

Pep Fusté i Casas

La caminada Matagalls - Vic, un treball d'equip en estat pur

Avui és dilluns i al tercer pis de la casa Galadies tenim reunió de junta.

Som a mitjans de setembre i un dels temes a tractar avui, és una nova edició de la caminada Matagalls-Vic. Es tracta d'engegar la màquina que com cada any farà que el primer cap de setmana de novembre, tot funcioni com un rellotge. Aquesta màquina són totes les persones que quan arriba aquest esdeveniment se'l fan seu assumint la seva tasca. Treball d'equip en estat pur, que aviat farà quaranta anys que es repeteix. Permisos, itinerari, autocars, ins-

cripcions, avituallaments, materials, samarretes, voluntaris, i un llarg etcètera del tot necessari.

Els dies passen i el llistat de les feines ja comença a tenir caselles amb el comentari de "fet". Això vol dir que ens acostem al dia assenyalat. Les inscripcions ja estan tancades. Des de què una bona part les venem per internet, els participants arriben de molts llocs de Catalunya, alguns del País Valencià i fins i tot de les illes Balears. Continuem venent inscripcions a les dues botigues d'esports de Vic i a la secretaria de l'entitat per als nostres socis.

168 8-1980 Miquel Pérez seleccionat per l'ECAM per fer un curs a l'École Nat. Ski Haute Montagne

167 6-1980 El Comitè Antiturani gestiona les Jornades Internacionals Antinuclears amb molt d'èxit

166 5-1980 Fabricià Dóniga repassa tots els senders de la comarca

165 20-4-1980 Sortida guiada per Martí Cassany al dolmen de Puig Rodó i Sta. M. de l'Estany

172 11-11-1980 *Trobada a l'Aj: Tavèrnoles per preservar l'espai Savassona-Casserres-Fuig del Far*

171 12 a 19-10-1980 *S'arregen els greus desperfectes causats per nous actes vandàlics a St. Feliu*

Els recintes de El Sucre o la Plaça Major, han estat l'escenari habitual de les diferents arribades

170 28-9-1980 *Socis de l'entitat assisteixen a Sant Amand a la trobada de la VI Vegueria*

169 8-1980 *J. Anglada, X. Roviró, A. Codinachs, M. Saborit i R. Freixa fan diverses escalades a les Dolomites*

Avui toca revisar el material que tenim al nostre local. Segon pis: arc d'arribada, plomes... magatzem planta baixa: carpa, taules, cadires... magatzem sota escala: banderoles, olles, safates, porrons... anem comprovant la llista i que tot estigui en bones condicions.

Ja ha sonat el tret de sortida. Comença la caminada. Però comença el divendres anant a buscar una furgoneta grossa que farem servir per recollir tot el avituallament i portar-lo al nostre local. Allà, fer la distribució pels diferents controls: esmorzar, coll de la Mansa, Panedes i arribada. I els equips

que marcaran l'itinerari dissabte a la tarda s'emporten les banderoles i la cinta.

Som dissabte i arriben els voluntaris per emportar-se el material del seu control, menjar, beguda, carpes... i finalment el material de la sortida i arribada a la furgoneta grossa a punt per diumenge.

I arriba el dia. Despertador a dos quarts de 6 del matí, i a les 6 al Sucre a muntar la sortida dels autocars. Avui tenim sort, no hi ha boira, el fred no és gaire intens, i sobretot no plou.

Quan arribem, ja hi ha els qui volen pujar en el primer autocar

que sortirà a les 7 menys 10 minuts. Ràpidament la cua es fa força llarga i per tant ja veiem que tothom haurà de tenir un xic de paciència, doncs els autocars surten amb intervals de 10 minuts per tal que la caminada sigui fluïda i que no hi hagi aglomeracions ni als camins, ni als avituallaments.

A les 8 del matí, els 450 participants que han agafat l'autobús ja són en camí, així com els 150 que han pujat amb els seus vehicles directament a Collformic.

A la muntanya ja és tot a punt, l'itinerari marcat el dia abans i repassat el mateix dia just davant dels primers caminants, els avituallaments ben parats amb tota mena de menges i beures, l'equip "escombra" que tanca la caminada i recull tot el material de marcatge, fins i tot una ambulància a l'esmorzar per si de cas.

Pel primer avituallament, l'esmorzar, fa estona que han passat els que aprofiten el recorregut marcat per fer-lo corrent; aquests no acostumen a parar a enlloc per tal de rebaixar les seves pròpies marques fins a Vic on arribaran entre les 10 i les 11 del matí. I ja son aquí els primers caminants amb la gana feta, botifarra, vi, aigua, cafè, mandarines.... i en marxa un altre cop amb energies renovades.

En un entorn de tardor, amb els seus colors i les seves llums, a vegades boires, el sol baix que s'escola per sota les branques, els caminants van fent camí envers la Plana on trobaran dos avituallaments més abans de l'arribada a Vic. Aquí els espera l'últim i els serà entregada la samarreta d'enguany, tal com es costum des de la primera edició.

I a la taula d'arribada ja estem pendents de l'equip de tancament. Quan arriba, fem festa grossa. Un any més la Matagalls-Vic ha estat un èxit. Però encara no hem acabat, recollim tot el material a la furgoneta, i anem a la Casa Galadies on descarregarem, ho ordenarem tot al seu lloc, i cap a casa.

Demà dilluns tornarem la furgoneta, ordenarem tota la documentació, prepararem tots els pagaments dels materials i serveis, i al vespre, al tercer pis de la casa Galadies tindrem una nova reunió de junta.

Fins la propera edició!

176 4-1981 Ramon Febrer publica en dos butlletins un curiós article de: La dona i l'excursionisme

175 24 a 31-1-1981 R. Casadevall participa a Oberstdorf al XVIII Concurs de Socorrisme Hivernal

174 1-1981 Mossèn Ramon Vidal fa un recull de poemes titulat: «La muntanya perdurable»

173 1-1981 La Federació comunica el nou preu de la Targeta de Federati: 350 ptes./any

...

Abans de pujar cap amunt, admiro els racons del sota d'escala aprofitats al màxim i plens de material de tota mena. Tot una cova, amb un cert olor a resclum i a ratolí, plena de banderoles de color carabassa per marcar les caminades que venen del Montseny o la cursa que em diuen que fan per l'entorn de la vall de Núria que li diuen L'Olla.

Voltar l'olla, afededéu! Els agosarats de la Vall de Ribes de la meva època, gairebé hi estaven un parell de dies amb les cavalleries i les sàrries, i ara lleigeixo que corrent, hi estan poc més de dues hores.

Però... que són, persones humanes o dimonis en calçons curts? De ben segur que aquestes bestieses no poden anar bé per la còrpora.

Però deixeu-me seguir fent el tafaner en aquest batibull de fato. Material de muntanya per llogar als socis, taules plegables, cadires, safates, porrons, capses, cintes, pancartes, fites que han de localitzar els qui s'orienten i fins i tot una mena de tendes de campanya, que ara els hi diuen «carpes», pels dies de mal temps.

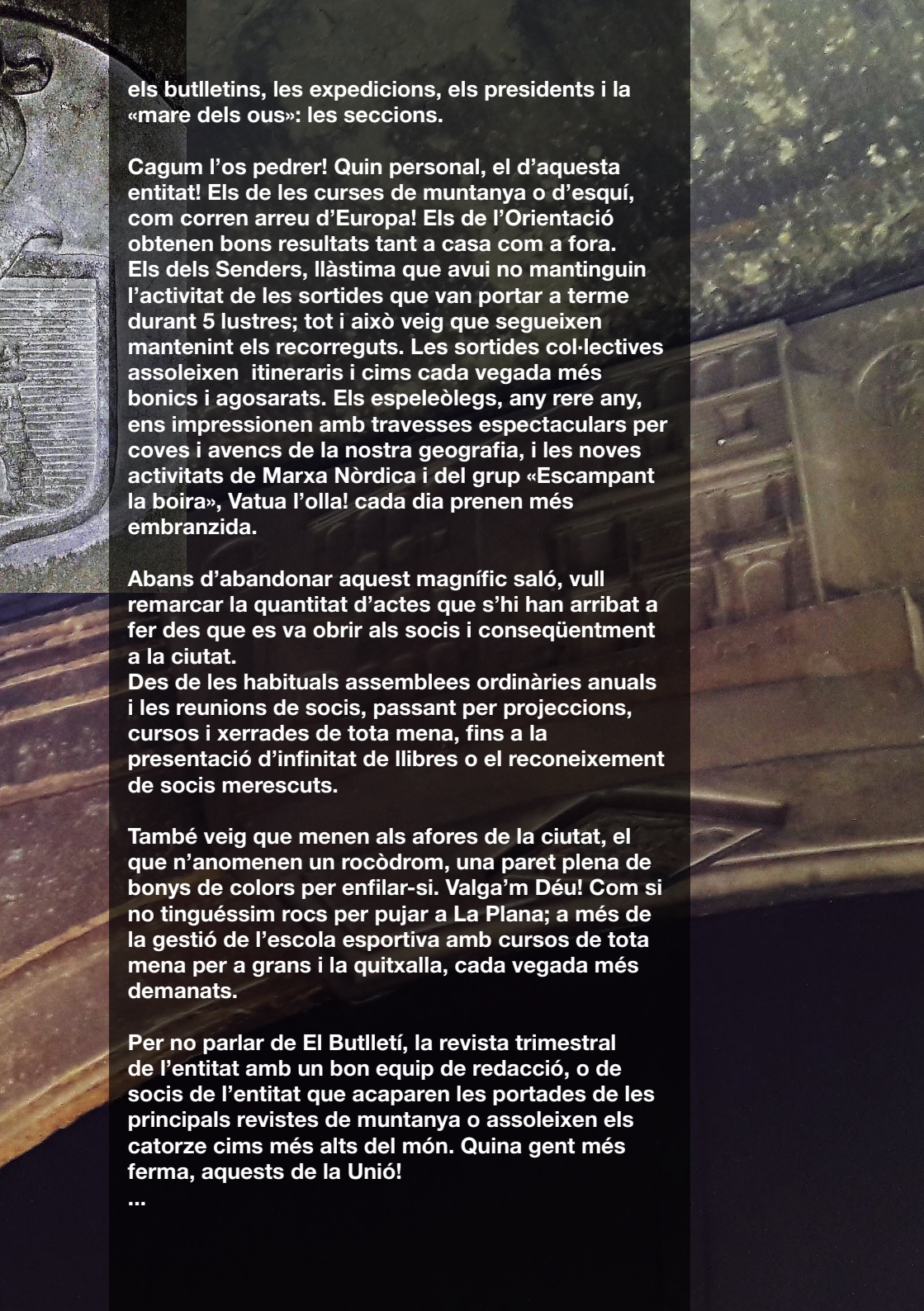
A més d'un magatzem d'intendència, ple de galetes, begudes refrescants i sucs dels que es beuen ara. Res a veure amb les gasoses, l'aigua de Seltz o els vermuts d'abans.

Escales amunt, m'entretinc mirant diferents gravats que encara perduren, alguns en llatí provinents de quan es va fer l'edifici al 1588, altres relatius a la meva època d'alcalde, amb les inscripcions d'«Eminentíssim», així com els escuts del llinatge familiar Galadies i el de l'advocacia representat sempre per les balances de la llei.

El sostre enteixinat o «artesonat» del primer pis, que coronava el menjador i els salons principals de casa meva, mostra encara avui tot l'esplendor del seu treball d'artesanía. Avui uns moderns expositors instal·lats amb motiu del centenari de l'excursionisme a la ciutat, reflecteixen la història d'aquesta entitat.

La dedicació que sempre han mostrat per l'entorn de Savassona, els aplecs, els campaments socials,

els butlletins, les expedicions, els presidents i la «mare dels ous»: les seccions.

Cagum l'os pedrer! Quin personal, el d'aquesta entitat! Els de les curses de muntanya o d'esquí, com corren arreu d'Europa! Els de l'Orientació obtenen bons resultats tant a casa com a fora. Els dels Senders, llàstima que avui no mantinguin l'activitat de les sortides que van portar a terme durant 5 lustres; tot i això veig que segueixen mantenint els recorreguts. Les sortides col·lectives assoleixen itineraris i cims cada vegada més bonics i agosarats. Els espeleòlegs, any rere any, ens impressionen amb travesses espectaculars per coves i avencs de la nostra geografia, i les noves activitats de Marxa Nòrdica i del grup «Escampant la boira», Vatua l'olla! cada dia prenen més embranzida.

Abans d'abandonar aquest magnífic saló, vull remarcar la quantitat d'actes que s'hi han arribat a fer des que es va obrir als socis i conseqüentment a la ciutat.

Des de les habituals assemblees ordinàries anuals i les reunions de socis, passant per projeccions, cursos i xerrades de tota mena, fins a la presentació d'infinat de llibres o el reconeixement de socis merescuts.

També veig que menen als afores de la ciutat, el que n'anomenen un rocòdrom, una paret plena de bonys de colors per enfilars. Valga'm Déu! Com si no tinguéssim rocs per pujar a La Plana; a més de la gestió de l'escola esportiva amb cursos de tota mena per a grans i la quitxalla, cada vegada més demanats.

Per no parlar de El Butlletí, la revista trimestral de l'entitat amb un bon equip de redacció, o de socis de l'entitat que acaparen les portades de les principals revistes de muntanya o assoleixen els catorze cims més alts del món. Quina gent més ferma, aquests de la Unió!

...

180 12 a 19-7-1981 Sortida d'esquí
als Alps realitzada per M. Serrat, A.
Anguera i J. Colet

179 14-6-1981 I Travessa de les
Carenes Matagalls - Savassona

178 5-1981 Donatiu anònim d'un
soci per import de 1.000 ptes.,
indicant que són pel butlletí

177 5-1981 Mossèn Josep Ynaraja
celebra per 25a vegada la missa de
St. Segimon a Sant Feliu

EL ROCÒDROM JOAN COLET, LA MEVA SEGONA CASA

Marçal Roviró i Segalés

L'escalada esportiva , un esport en expansió amb un gran poder socialitzador

Per mi, l'escalada és com un amic de tota la vida, com el company de cordada que t'ajuda a assolir els reptes tan somiats. De petit no podia evitar enfil·lar-me a tot arreu, suposo que ja em ve de família tenint els pares muntanyencs, els quals ja em van portar a caminar per primer cop per alguna pendent d'Andorra. No és estrany doncs, que m'endinsés en el món vertical, quan gairebé el vaig començar a practicar abans de tenir consciència.

El pare ha estat sempre un soci molt actiu dins de la Unió Excursionista de Vic; fruit d'això, ja des de ben petit també en sóc soci, i des de fa sis anys hi participo com a entrenador a les activitats extraescolars i a les estades esportives d'escalada.

Passat, present i futur

Actualment, l'escalada és un esport que està de moda. Fa molts anys que existeix i es practica, i és en aquests últims temps, quan s'està incrementant el nombre d'usuaris i també, la construcció de locals i pavellons a tots els indrets. Des de les grans ciutats fins als pobles petits, se'n desprèn una gran repercussió social.

Un gran entès en moure grans masses per la seva popularitat és el californià Chris Sharma, el qual diu que Catalunya s'ha convertit en el punt de referència on tothom vol venir a escalar, comparant-ho amb el Hawai del surf. En Chris fa uns anys que escala i viu aquí, on ha trobat l'oportunitat de muntar un gran rocòdrom a Barcelona posant el seu nom com a

marca. A més a més, gràcies a aquest impacte social, les xarxes estan informant constantment d'esdeveniments relacionats amb aquest esport. Per exemple, el passat vint-i-cinc de novembre es va celebrar al "Sharmacimbingbcn" l'última prova de la Copa d'Espanya de Bloc.

Hi ha molts factors que fan que avui en dia l'escalada estigui en expansió. Un d'ells és la voluntat de trobar un esport alternatiu als altres més tradicionals.

La societat actual viu centrada en esports d'equip com el futbol i el basquet, i també, esports individuals de grans repercussions econòmiques com el tennis o els del món del motor. No obstant, hi ha un gran volum de públic que no se sent identificat amb aquests esports i persegueix la superació personal. Segurament el fet d'acostar-nos a la natura i despertar l'instint de caminar i trepar pels llocs, ens fa sentir vius per a perseguir-la.

Un altre factor d'aquesta expansió és la creació de centres específics d'escalada que acosten aquest esport als seus practicants i en faciliten la seva iniciació; així també com el seu perfeccionament. En el rocòdrom Joan Colet de Vic, ho aconseguim gràcies als dos espais existents; el de l'escalada esportiva i la "cova d'en Serrallonga" per a poder practicar escalada en bloc. Hi ha molts infants que descobreixen les diferents disciplines de l'escalada en el nostre dia a dia i des de llavors, se les fan seves.

Degut a aquesta expansió, l'escalada

184 12-12-1981 Sopar del Muntanyenc a Can Pamplona. Ensenya d'argent a Tomás Moreta

183 10-1981 La Unió col·labora en el 8è Centenari del Naixement de St. Francesc d'Assís

182 6-9-1981 Comencen les obres d'una nova restauració a Savassona

181 8-1981 Se celebren diversos actes amb motiu del 20è aniversari de la S.A.M.

es convertirà en esport olímpic a Tokyo el 2020, fet que molts escaladors osonencs podran defensar el seu gran talent davant de tot el món. Els hi desitjo molta sort ja que des que es va anunciar aquesta notícia, estan entrenant moltíssim per estar preparats per la gran data.

Factors de l'Escalada

Hi ha molts tipus i estils en l'escalada avui en dia, tot i així puc dir que tots tenen en comú dos factors:

1. El costat físic:

Es considera un esport molt complet a nivell físic, perquè desenvolupa per igual la força, la flexibilitat i l'equilibri. Tot junt l'avalua l'habilitat mental; ment tranquil·la, capacitat de superació, constància i tolerància a la frustració. També podem dir que el ioga és un complement perfecte per a l'escalada gràcies als estiraments musculars. Cada vegada són més els centres que combinen aquestes dues disciplines per millorar la pràctica de l'escalada aportant capacitat de concentració.

2. Poder socialitzador:

Per altra banda, l'escalada té un poder socialitzador molt gran. És un esport de baix cost, fet que ajuda a fer-lo assequible a tothom. És un esport considerat individual però que en la majoria de les seves modalitats requereix d'una parella com a mínim per assegurar o portejar. Per aquest motiu, es fomenta el treball en equip, la capacitat de confiar en els altres, d'esperar, d'ajudar i ser ajudat. En el cas dels gimnasos, també podem

veure com escaladors novells i experts s'ajunten per escalar junts i aprendre recíprocament. En els nostres grups d'extraescolars, els participants es separen per edats i per tant, hi ha escaladors que acaben de començar aquest any, juntament amb d'altres que ja fa anys que escalen creant una sintonia molt positiva.

El dia a dia

Els tècnics estem moltes hores al rocòdrom de manera remunerada o altruista, i ja ens el sentim com nostre. Intentem que els joves i els socis en surtin ben satisfets de les prestacions de les instal·lacions, oferint-los un gran ventall de blocs i vies d'escalada. Des del nivell del principiant com el del més experimentat i tècnic, gairebé m'atreveiria a dir que els fem un "servei a la carta".

Amb les reformes de l'estiu no es pretenia fer el rocòdrom més gran ni fer canvis molt importants, simplement s'havia de revisar l'estructura i la seguretat de les instal·lacions aprofitant la celebració del vintè aniversari d'aquestes. Degut als problemes que hi ha hagut amb les reformes fetes per l'empresa contractada, considero que els canvis han estat importants donant un resultat poc esperat. Amb la intenció de tots, de mica en mica, el tornarem a fer nostre.

Actualment tenim un horari d'extraescolars amb una participació molt alta, on fins i tot, existeixen llistes d'espera. A través del joc i de dinàmiques divertides, els joves aprenen a conèixer el seu cos per tal

La cova d'en Serrallonga

de millorar la tècnica de l'escalada. Ho planifiquem al llarg del curs amb petits i grans reptes que han d'anar assolint tant de manera individual com a col·lectiva. Ja m'hauria agradat tenir aquest ventall de serveis quan jo tenia la seva edat per poder disfrutar a través del joc d'aquest esport tant noble!!!

A més a més, realitzem sortides perquè coneguim l'escalada en el seu estat més pur i natural, escapades matinals o de tot el dia per conèixer els sectors que tenim al costat de casa. Els fem prendre consciència de què són molt afortunats de poder anar a llocs com Montserrat, on hi ve gent de molt lluny per enfilar-se en aquestes parets mundialment conegudes. Últimament, els pares que acompanyen els fills a les trobades mensuals, s'han animat a escalar amb nosaltres, creant així un clima molt càlid i agradable dins el grup.

Estic convençut de què un dels valors més potents de l'escalada és la capacitat de superació, que acaba traslladant-se en altres àmbits de la

vida de cadascú. Per això, és un esport molt adequat per a utilitzar-lo com a eina de motivació, amb bons resultats en col·lectius amb risc d'exclusió social. Amb nens i adolescents, és un esport que ajuda a ser mentalment més fort, sempre i quan es practiqui racionalment i això repercuteixi automàticament en el dia a dia de cada participant.

Centrar-se en el present és fonamental en tots els àmbits de la vida, però en l'escalada ens ajuda a evadir la por a les altures o a caure, perquè significa que estem allunyats del present pensant en un hipotètic futur.

És per tot això que l'escalada pot ser considerada com un dels esports del futur, tant per la seva capacitat de transformar a les persones, buscant el seu millor rendiment físic i intel·lectual, com per la seva qualitat de superació, cooperació i potencial per arribar a tots els públics.

Així doncs,... encara em queda molt per aprendre i gaudir d'aquest fantàstic esport.

Folgueroles – Desembre de 2017

192 2-1983 Pujada al Taga amb esquis realitzada per G. Sarri i Ll. Santanach

191 8-1982 Ascensió al Mont Blanc per la Breva feta per J. Colet, C. Casas, A. Codinachs i A. Serra

190 8-1982 M. Pérez, M. Saborit, X. Roviró i J. Solà fan diverses ascensions als Pics d'Europa

189 10-11-7-1982 Aplec de Matagalls i campament d'estiu de la S.A.M

- 193** 1611-17-1983 Travessa Valler - Núria organitzada per la S.A.M
- 194** 4-8-1983 El Mont Blanc du Tacul assolit per M. Pérez, J. Anglada i J. Colet
- 195** 20-8-1983 M. Pérez i R. Freixa ascendeixen l'aresta Kuffner al Mont Maudit
- 196** 24-4-1984 Repetició de l'escalada al Barret d'en Riba efectuada per membres de la S.A.M
- 197** 23-5-1984 Es dona per acabada la restauració de l'ermita de Sant Feliuet
- 198** 9-6-1984 L'Aneto amb esquís assolit per A. Alsina, R. Casadevall, L.I. Santanach i X. Verdaguier
- 199** 8-1984 Escalades al Massís del Mt Blanc (X. Roviró i J. Anglada) i col·lectiva a la Vall de Boí
- 200** 9-1984 Ramon Freixa mor en un accident d'escalada als Alps
- 201** 1-1985 L'entitat promou l'apuntament de la capella del castell de Centelles
- 202** 28-2-1985 Josep Lluís Vilaseca rep a la Generalitat als membres de l'expedició Karakorum-85
- 203** 22-7-1985 Presentació dels components de l'expedició al Diran Peak (7-285 m)
- 204** 7-1985 S'encarrega una placa per col·locar al Mont Blanc en record d'en Ramon Freixa
- 205** 9-10-1985 S'anuncia que l'entitat busca un nou local, amb més condicions, capacitat i centric
- 206** 11-1985 Sortides col·lectives de la S.A.M al Peiratorca i al Roc Colom
- 207** 12-1985 Butlletí especial dedicat a l'expedició Karakorum-85 al Diran Peak (Pakistan)
- 208** 12-1985 Creat el Comitè d'Escola per promoure les activitats de muntanya a les escoles de Vic
- 209** 3-1986 Josep Verdaguier anuncia que acaba el seu mandat com a president de l'entitat
- 210** 8-6-1986 Nou acte del 75è aniversari. Sortida amb el pastor i alpinista J. Salvans «en Cucu»
- 211** 15-9-1986 La Unió gestionada per una Junta Gestora al no existir candidats a la presidència
- 212** 12/1986 Butlletí especial monogràfic dedicat a Nova Zelanda
- 213** 2-1987 Es crea la Secció de Senders amb la idea de mantenir itineraris i organitzar sortides
- 214** 4-1987 Apareix en el Butlletí un primer article de proves d'Orientació
- 215** 5-1987 Presentació de l'expedició Dhaulagiri V-Nepal 87 a l'alcaldre Ramon Montañà
- 216** 5-9-1987 J. Colet torna dels Andes amb el Quitaraju (6-036 m) i Vallunaraju (5-625 m) assolits
- 217** 9-1987 S'inicia el projecte del PR Vic-Casserres juntament amb l'oficina de Turisme de Vic
- 218** 12/1987 El Grup d'Art de Vic dedica el seu passeig al 75è Aniversari de l'Excurs. Vigatà
- 219** 4-1988 Muntatge d'escalada a la plaça del Mercat del Ram a càrrec de A. Ballester i M. Sabarrit
- 220** 17-4-1988 Inauguració del PR C-40 Vic - Sant Pere de Casserres amb caminada al monestir
- 221** 8-5-1988 Després de 7 anys de Travessa de les Garennes, es fa la primera Matagalls-Vic
- 222** 7-1988 Primer article de curses de muntanya al butlletí, reportatge del Trophee de Vignemale
- 223** 10-8-1988 Joan Colet i Joan Font, aconsegueixen el Pic Lenin (7-134 m) al Pamir
- 224** 4-1989 Es creen les seccions de BTT i d'Espeleologia (Forat Negre)
- 225** 4-1989 Apareix en el Butlletí un primer article sobre "parapent"
- 226** 28-5-1989 Primera Matagalls - Vic amb BTT
- 227** 6-1989 L'entitat dona suport a les institucions per l'adquisició i restauració de Casserres
- 228** 6-1989 Primera referència sobre la pràctica del rafting en el nostre butlletí
- 229** 10-1989 La secció de Senders consolida les seves sortides obertes a tothom amb molt d'èxit
- 230** 30-9-1990 Sortida en BTT pel massís del Montgri realitzada per A. Serra, J. Rovira i J. Conill
- 231** 27-10-1990 Es celebra el primer Curset d'Iniciació a la Espeleologia
- 232** 25-11-1990 S'inaugura el PR C-41 (Sender de Gurb) amb una caminada popular
- 233** 25-2-1991 La Junta Extraordinària de socis elegix a Josep Ramon Soldevila com a president
- 234** 9-6-1991 A l'ermita de Sant Feliuet, es beneix la nova campana, anomenada "La Baronesa"

FER D'UNA REMINDICACIÓ UNA PASSIÓ

Marta Gallach i Xavier Tarradas

Excursió de la "Unió" al Coma Pedrosa (1969)

Ara farà 6 anys que tot va començar. Sempre buscant muntanya, no és fàcil quan ets adolescent trobar un grup estable per a fer muntanya, potser l'oferta d'avui en dia és més variada, però l'ambient de la nit i la festa, sol prevaldre sobre els amics que t'envolten. Però quan fer muntanya és el que t'agrada, poc o molt et vas fent gran i trobes la manera d'acostar-t'hi; primer a la vora a casa, després al Pirineu, i poc a poc als Alps i així anar sumant. Les entitats excursionistes i a vegades els esplaís solen tapar parcialment aquestes carències. Sempre havia sentit als meus pares parlar de les activitats que feien de joves amb la

Unió excursionista de Vic, sortides al Matagalls, a l'Aneto, de cap de setmana per Benasque, etc., etc. Inclús havia vist fotos antigues de grans grups de gent de diferents edats amb cares de disfrutar en aquests llocs. On havia quedat tot allò? On era l'ambient col·lectiu excursionista de l'entitat? Arrel de la meua reivindicació sobre aquest tema a un dels membres de la junta ara fa 6 anys, aquest em va dir: i perquè no ho fas tu? I llavors vaig pensar que si jo em queixava d'aquest dèficit, no podia està esperant sempre que algú el suplís. Així que arrel de la meua queixa vaig decidir amb tota les ganes i

236 2-8-1992 E·Martínez, M·Casas, J·Aragall i el nostre soci X·Robiró culminen el Broad Peak

235 30-9-1991 Xevi Robiró, assolia el Makalu, convertint-se amb el primer soci que fa un 8000

237 17-9-1992 En Joan Colet, esdevé el primer viatjà que assoleix un vuit mil, el Cho Oyu (Nepal)

238 13-2-1993 Membres de la Secció Senders participen en un reportatge de TVE 2 per la comarca

242 23-2-1996. Sortida col·lectiva amb esquís al Pic del Basiero

por a la vegada, posar-hi solució. Així va ser com ara fa 6 anys vam tornar a iniciar la coordinació de les sortides col·lectives, i dic vam, perquè al poc d'iniciar-m'hi jo, s'hi va afegir en Xevi, sense el qual tot hauria estat més difícil.

En un món ple d'elitismes, competicions per ser els més bons, els primers, els més macos en tots els àmbits esportius i del dia a dia, ambicions de crear nous anglicismes per fer veure que inventa nous esports, de la necessitat de seguir i venerar a certes persones conegudes, de fomentar el consumisme de material innecessari per anar a la moda, per fer ser el que té més "m'agrades" o seguidors a les xarxes socials, ens vam animar a intentar fer ressorgir l'esperit de fomentar de nou la base més profunda de l'excursionisme que jo tenia entesa: disfrutar d'anar amb grup, de la diversitat d'aquest, de la integració i col·laboració entre companys, de l'esforç físic i mental, de l'estima del país, del respecte per la natura, en definitiva, de la muntanya. Tot això, no restava ni molt menys la possibilitat de ser ambiciosos, competitius, i exigents físicament amb els nostres reptes. De fet ja ho diuen, no pugis cap muntanya perquè el món et vegi, sinó perquè tu puguis veure el món. Tot va començar el 2011. Vam anar a la Gallina Pelada, érem pocs i coneguts, però vam disfrutar. Vam començar a fer difusió, primer boca a boca, amb paper,

finalment dinamitzant les xarxes socials i poc a poc el grup va anar creixent, fins al punt d'haver de limitar el número de persones que sortíem cada vegada, bàsicament per un tema logístic de falta de mans, i per poder gaudir del grup. Però mai ens ha importat omplir o no, nosaltres sortim, siguem 2 o siguem 20, faci bo o faci mal temps. Sempre és millor un dia de mal temps a la muntanya, que un de bo a la feina. De fet, a tall d'anècdota al 2013 vam anar a fer el pic de la Serrera a Andorra amb una previsió de temps dolenta, així que la majoria es van fer enrere a última hora quedant únicament tres. Tenim la filosofia de sortir, mirar, i si es pot, intentar. Mai abandonem abans d'hora. Aquell dia, jo en Xevi i en Jaume vam fer cim, sense mullar-nos tret dels 10 minuts finals en arribar de nou al cotxe, i vam tornar a casa amb el cim a la butxaca. En el fons, un dia perfecte no és aquell en què tot surt bé, sinó aquell que et deixa un record bonic de per vida.

L'únic requeriment que s'ha demanat sempre és ser autònom per la sortida, no hi ha guiatge, emulant la base de l'excursionisme que van fundar les entitats. Poc a poc, les coneixences entre els més habituals del grup van esdevenir amistat, les rialles als refugis i les rutes començaven a ser terapèutiques i addictives. Havíem esdevingut un grup integrador, obert a tothom amb moltes ganes de passar-nos-

241 17-12-1994. En el Saper del Muntanyenc es lliura l'insígnia d'argent a Josep Rovira i Tío

240 7-11-1993. La Matagalls - Vic a peu canvia de data i es passa a la tardor

239 6-6-1993. La Matagalls-Vic en BTT es consolida amb una participació record de 650 ciclistes

ho bé i de fer muntanya. Vam començar a fer algun 3000, el primer el Posets al 2011. A partir d'aquí en fem 1 o 2 cada any. Les hivernals també van començar a entrar al nostre dia a dia, amb grampons, piolet, raquetes i en ocasions amb esquís, tot i que sempre intentant que siguin mixtes, perquè tothom pugui venir. És per aquest motiu que en fem més amb raquetes que amb esquís, perquè permeten no deixar ningú a terra. No han faltat mai les guerres de boles de neu, des dels més joves (19-20 anys) fins als més grans (70-75 anys), tots com canalla jugant i rient. Amb neu hem anat a la Tossa plana de Lles, al Montardo, al Tuc d'Aubàs, a l'Aneto, al Mont Llalet, etc, etc. S'intenta sempre que les sortides siguin circulars, per abastar més muntanya i fer la ruta més amena; en alguna ocasió hem muntat també sortides lineals per poder fer així travesses. No falta mai la teca a dalt del cim, les llinadures d'en Josep ja són una tradició, així com algun pastís i inclús alguna ampolla de cava si l'ocasió s'ho mereix. Tampoc sol faltar mai el cafè, berenar, dinar o sopar al finalitzar les sortides, essent el moment de xerrar del dia, disfrutar de les anècdotes que hi ha hagut, de fer estiraments, i d'il·lusionar-nos amb possibles sortides següents. A mesura que han anat passant aquests 6 anys, al grup hi ha una gent de base que gairebé no falla

mai però sempre hi va entrant gent nova. S'han creat de forma espontània i divertida tota una sèrie de, ara ja, tradicions curioses. Gràcies a l'Àlex, l'Anna, la Mari, en Xevi, la Sílvia, en Kevin, en Benjamí, la Mireia, en Jaume, l'Àngels, en Jordi, en Josep, en Fermí i me'n deixo molts d'altres, s'han introduït glans i vaques sagrades. De forma jeràrquica i amb ganes de fer-hi conya, l'Àlex és qui estableix qui pot ser considerat vaca sagrada del grup, i és ell qui estableix els requeriments, sempre reitero, amb ganes de buscar la diversió amb el tema (sovint haver vingut a una sortida en la qual ens hem perdut, venir a varies sortides, portar llinadures per tots...). Un cop algú és acceptat com a vaca sagrada, se li atorga una gla de boix feta a mà per en Pascual o en Xevi, i que tots portem penjats en algun punt de la motxilla. La història de la gla va sorgir arrel de què en Xevi i jo sempre en portàvem una penjada a la motxilla o a la càmera i la gent del grup se'n va enamorar. Estan fetes per en Pascual, un senyor gran de Sant Joan de les Abadesses que ens les va donar. Poc a poc, en Pascual les va ensenyar a fer en Xevi, de manera que la tradició no es perdi. Sempre els hem atorgat sense cap base científica que donen bona sort, de manera que poc a poc, han set part del grup i fins i tot les hem estampat a les samarretes de la nostra secció i ara mateix en són un element bàsic.

246 6-1-1998 Inauguració del nou rocódrom de Vic, que portarà el nom de Joan Colet

245 6-8-1997 En Joan Colet, un dels socis més actius de l'entitat, mor al Nanga Parbat

244 19-4-1997 Homenatge a l'Ajuntament al primer president de l'entitat, Francesc Pantebre

243 21-6-1996 Es presenta el projecte de construcció d'un rocódrom a la Comissió d'Urbanisme

250 24-10-1998 *Primera competició al Rocódrom J·Colet (Camp. Catalunya Escalada Esportiva)*

249 9-1998 *Cada divendres, Radio Manlleu tracta una secció de la Unió Excursionista de Vic*

248 12-7-1998 *Aplec de Casserres i festa d'inauguració del monestir després de la reconstrucció*

247 17-4-1998 *Deu anys del sender PR C-40 Vic - Sant Pere de Casserres*

Un fantàstic grup format per alts, baixos, callats, xerraires, casats, separats, estrangers, catalans....

Des de fa ja 3 o 4 anys, també hem decidit col·laborar amb una bona causa, i al desembre muntem una sortida col·lectiva més a la vora a la plana, més de mitja muntanya, col·laborant amb la Marató de TV3 i aprofitant per fer un dinar de cloenda de la temporada, entrega de glans a les noves vaques sagrades, i sovint projectant algun vídeo amb fotos i sortides prèvies per fer un resum de l'any.

Tot i que porten molta feina, els recursos són petits, i el temps del qual disposem és molt limitat dins aquesta societat del "córrer córrer", continuem buscant estones de sota les pedres per a poder seguir muntant aquestes sortides col·lectives.

En motiu d'aquest Butlletí número 300 ens van demanar fer un escrit sobre algun tema diferent de

l'habitual, que com heu vist, hem dedicat a explicar-vos com vam començar i com són les nostres sortides. La nostra opinió no és objectiva, però la de la gent que ve a les sortides potser ho és més, així que us deixem plasmades algunes opinions literals de companys que surten amb nosaltres:

"Jaume: Doncs jo amb les col·lectives passo un cap de setmana divertit, entretingut, amb bona companyia, i que em serveix, a més per agafar perspectiva i encarar el dia a dia amb una visió diferent: la de dalt de les muntanyes".

"Fina: Per mi, són una descoberta dels racons més bonics i no tan massificats del Pirineu"

"Benjamí: Cada col·lectiva és una nova aventura per gaudir de la natura i fer esport amb bons companys".

“Mari: Jo em sento molt orgullosa i feliç de poder compartir la meua passió per la naturalesa amb els meus companys. Desitjo amb il·lusió que diguin la data de la següent per poder-nos retrobar”.

“Anna i Àlex: Per a nosaltres les col·lectives són una gran família amb qui compartir tots els valors de la muntanya. Quan s’acaba una sortida, ens sentim expectants per retrobar-nos de nou”

“Jordi: Per a mi, aquestes sortides m’han ensenyat a reinserir-me a la societat, a compartir moments amb altres persones i a caminar amb grup.

Esperem que el que hem arrencat de nou no es perdi pel camí, i que poc a poc, el grup es faci més gran, i les mans per fer més sortides es multipliquin per tal de perpetuar el que ja tenim en marxa. Si alguna cosa he après, és que no pots està esperant dels altres el que voldries per tu, així que us animem a ajudar a tirar del carro amb nosaltres. Crec que, en aquests sis anys hem aconseguit crear un grup que dia a dia creix, obert a tothom, alts, baixos, callats, xerraires, casats, separats, estrangers, catalans, gent amb gran experiència a la muntanya, gent que s’inicia, etc., etc., on l’únic objectiu és disfrutar del grup, de l’esforç i dels nostres paisatges. Intentem plasmar aquest esperit en els escrits i fotografies que posem al butlletí i a les xarxes social de forma periòdica. Però no

sé si us podrem transmetre mai el què sentim en Xevi i jo pel fet de compartir alguns dels nostres dies a la muntanya amb tots vosaltres. El millor regal ? Que no s’acabi.

Volíem agrair a en Joan Conill el seu esforç titànic per tirar endavant aquest i tots els butlletins de la Unió, també a en Xevi Cortacans per donar-me l’empenta definitiva per embolicar-me en tot això, al Xato, per la ràpida, desinteressada i amable col·laboració amb les fotos, a en Pep Bisquert per brindar-nos l’oportunitat de començar, a en Jaume Anglada per a deixar-nos seguir i a la resta de la Junta i juntes passades per haver-nos donat suport.

També volem agrair a tots els qui heu vingut i veniu a les sortides, ja que sense vosaltres això no seria possible.

I finalment, agrair a les nostres famílies, haver-nos ensenyat anar a la muntanya i a respectar-la, el suport, la paciència en les nostres absències molts caps de setmana, l’ajuda en la difusió de les nostres sortides, els nombrosos “brain stormings” per tenir noves idees per a les sortides o fins i tot la col·laboració en alguna d’elles. I com no, a tall personal, no podré agrair mai prou, l’incondicional suport d’en Xevi.

Gràcies a tots!

254 9-2001 L’entitat s’adhereix a la campanya «11 de Setembre» impulsada per Omnium Cultural

253 12-2000 L’interès de diferents socis per aquest esport, fa néixer la secció d’Orientació

252 23-7-2000 Mor Pere Freixa, un dels fundadors de la U-Exc-Vic i del grup «Els Vuit»

251 28-11-1999 Excursió nº 100 de Senders amb la sortida: Banyuls - Cap Bear

...

Segueixo admirant l'edifici pujant escales amunt, feta d'arcades de pedra i parets de totxo massís amb reixats en els quals encara hi figuren les meves inicials.

En el segon pis hi trobo més material: plomes, una mena d'arcs inflables, l'arxiu i la biblioteca. Vatua Déu! De ben segur que aquesta entitat no té cap llossa travessada, doncs aquest any publicaran l'exemplar del Butlletí número 300, fet que demostra la continuïtat i la constància de la revista des del seu primer número, imprès el 1912.

La quantitat de llibres de muntanya, escalada, esquí, excursionisme, bicicleta, etc, també és digna de consideració, tot i que avui els socis ho consulten tot amb uns teclats i unes pantalles presents a totes les llars.

Estic per tirar el lleu, quan arribo a dalt de tot, quants graons! els esperits també ens cansem. M'he assegut en una cadira de la sala de juntes i m'he quedat una estona torrant coca.

Quan em desperto, admiro la quantitat de fotografies i plaques de reconeixement que ha rebut l'entitat (una de cap per avall...no l'acabo d'entendre). Des d'aquesta sala, cada dilluns, s'hi governa el timó d'aquesta nau. Tot admirant el carrer de la Riera des de les altures, li desitjo la millor de les singladures.

Carai! Com ha passat la jornada, gairebé es mitjanit i fins i tots als esperits ens fa basarda passejar per alguns carrers a les fosques. Tindrè llana de no trobar-me cap volantiner que em foti un ensurt d'aquí a la catedral, tindrè d'anar a la capta. Abans d'escampar el poll però, vull visitar el monument sepulcral del meu amic Balmes, que vaig voler realitzar per enaltir la seva memòria, tot i els maldecaps que aquest va representar.

De nou al carrer, faig una última ullada a la façana, il·luminada només per la tènue llum dels fanals. Enmig de la foscor, fins i tot em costa distingir el blasó dels angelets. Encara em fotrè un aürt amb alguna cantonada.

El Desembre de 1884, estant a les tres pedretes, va acabar la meva existència en aquesta ciutat. Una ciutat de la qual en vaig ser alcalde i que avui és capdavantera en totes les manifestacions a favor de la tan anhelada independència d'aquest país amb una alcaldessa al davant de tot (si els de la meva corda ho veiessin) una dona al front del consistori! Una ciutat, on hi vaig exercir l'advocacia fins arribar-ne a ser el degà, títol que va reflectir, fins i tot la meva esquila. En la qual, des del «Cercle Literari» vaig col·laborar entre altres treballs en l'elaboració del «Diccionari Geogràfic Universal» en la meua qualitat d'historiador i també com autor del llibre: «Recuerdo histórico de la carretera de Barcelona a Vich».

Avui però, de ben segur que el nom de Manuel Galadies, no diu res a la majoria de vigatans.

Però com a ànima d'en Manuel, puc dir que el propietari de la casa del carrer de la Riera, avui nombrada amb el número 22, va ser una persona honesta, dedicada a la seva feina, que va tenir l'honor de ser amic i contemporani d'en Balma, que va morir en solteria i que és considerat per alguns vigatans, com un il·lustre prohoms d'aquesta ciutat.

Sota el claustre de la catedral, faig el nom del Pare i li dic: Adéu Jaume, fins la propera!

Adéu ciutat!

Enhorabona, Unió Excursionista de Vic! Que per molts anys pugueu gaudir de la Casa Galadies!

I que el Butlletí especial que avui teniu a les mans, serveixi per a manifestar la vitalitat i energia que aquesta entitat centenària avui encara manté.

Felicitats a tots aquells que la feu gran!

- 255** 11-11-2001 La Matagalls - Vic; inclosa dins la 1a Fira de l'Alpinisme de Vic
- 256** 19-11-2002 S'organitza prova de la Lliga Català: Esquí Muntanya- La Lluna (Vall de Meranges)
- 257** 16-6-2002 Trobada social a Savassona amb 200 persones: Homenatge a tots els presidents
- 258** 5 i 6-10-2002 Fira del Llibre de Muntanya del Collsacabra a Tavertet
- 259** 8 a 10-11-2002 Soló de l'Alpinisme, Matagalls-Vic i Campionat d'Escalada a Vic
- 260** 15-11-2003 L'entitat i l'Aj. de Sant Julià cartografiaren el terme per fer un mapa d'orientació
- 261** 3-3-2003 Fotos i indicadors del PR C-40 Vic-Casserres es mostren al Palau Robert a Barcelona
- 262** 6-2003 Josep Aguiló, votat millor esportista veterà, i Joan Colet el millor dels últims 25 anys
- 263** 1-7-2003 Homenatge al Sr. Ramon Masferrer amb motiu dels seus 90 anys
- 264** 30-11-2003 Homenatge a Jacint Verdaguer (50 anys de la seva mort) amb acte a Vallvidrera
- 265** 20-2-2004 Inauguració del nou local a la Casa Galadies amb assistència de Jacint Codina
- 266** 21-5-2004 Joan Conill presenta a la Sala d'Actes de l'entitat el llibre «En BTT per Osona»
- 267** 20-11-2004 Mor el soci i gran excursionista Antoni Andreu i Tormes
- 268** 14-3-2005 A l'Assemblea de Socis es presenta el butlletí núm. 250 especial dedicat a Savassona
- 269** 8-2005 Diversos membres de l'entitat aconseguiren el barranc de «Treu de Fers» a Reunion
- 270** 22-11-2005 Ens va deixar el nostre soci Ramon Casadevall, instructor i gran amant de l'esquí
- 271** 24-3-2006 Mor el soci Miquel Ylla i Viñas, excel·lent fotògraf i ex president de l'entitat
- 272** 9-11-2006 Mor un altre expresident, el senyor Ramon Bover i Rosanas
- 273** 22-1-2007 Joan Conill és el nou Cap de redacció de El Butlletí amb un nou equip de redactors
- 274** 5-7-2007 Trekking al Camp Base del Nanga Parbat (10 anys Homenatge a Joan Colet)
- 275** 23-9-2007 S'organitza la primera edició de l'Olla de Núria
- 276** 12-2007 En el Butlletí núm. 260, en Dani Conill mostra el llegat d'en Miquel Saborit a Montgrony
- 277** 17-4-2008 20 anys de la inauguració del sender PR C-40 Vic - Sant Pere de Casserres
- 278** 22 a 24-8-2008 Sortida per reviu els 125 anys de l'excursió d'en Verdaguer a Andorra
- 279** 19-9-2008 Mor l'expresident i gran impulsor dels Fòcs de Sant Joan, Martí Cassany
- 280** 20-2-2009 La corredora Laia Andreu escollida millor esportista de Vic de l'any 2008
- 281** 2-4-2009 Acord de col·laboració entre la Unió Excursionista de Vic i el Club Atlètic Vic
- 282** 26-6-2009 Inauguració del Centre BTT Plana de Vic
- 283** 18 al 20-11-2009 La Secció d'Espeleologia fa la travessa integral Tonió-Cañuela a Cantàbria
- 284** 10-12-2009 L'entitat rep la Insignia d'Or «President Company» per l'Olla de Núria
- 285** 7-11-2010 30a edició de la caminada Matagalls -Vic
- 286** 3-5-2011 Presentació oficial dels Actes del Centenari de l'Excursionisme Vigatà
- 287** 17-12-2011 Excursió commemorativa del Centenari a Sant Fruitós del Grau
- 288** 30-3-2012 El Butlletí núm. 277, dedicat íntegrament al Centenari de l'Excursionisme Vigatà
- 289** 1-2-2013 Ferran Laborre escollit millor esportista absolut de Vic
- 290** 18-10-2013 Presentació del llibre «100 anys de l'excursionisme a Vic 1911-2011»
- 291** 29-10-2013 L'entitat rep a Madrid la «Placa de Oro de la Real Orden del Mérito Deportivo»
- 292** 9-2014 La Junta de l'entitat decideix no consumir més Loteria Nacional i ho comunica als socis
- 293** 18-11-2014 Anna Comet guanya al Nepal l'Everest Trail Race
- 294** 30-11-2014 Després de 25 temporades es realitza l'última sortida de Senders tancant un cicle
- 295** 2-2-2015 L'Ajuntament de Vic aprova la cessió de la Casa Galadies a l'entitat
- 296** 6-2-2015 Anna Comet és escollida Millor Esportista Femenina Absoluta de Vic 2014

COL·LABORADORS

Jaume Anglada

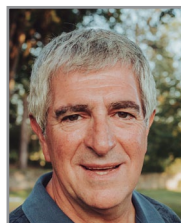
Xavier Arumí

Anna Canalda

Anna Comet

Joan Conill

Josep Fusté

Marta Gallach

Miquel Gracià

Marta Parés

Margal Roviró

Xavier Roviró

Lluís Santanach

Xavier Tarradas

Oriol Torrents

Junta directiva, desembre 2017

Aquest exemplar especial número 300 que teniu a les mans, no hauria estat possible sense l'ajuda incondicional dels redactors habituals de «El Butlletí» i els col·laboradors ocasionals que han participat en la recerca de les tres-centes dates significatives de l'entitat i en la elaboració de la desena d'articles que hi publiquem.

Gràcies a tots per aquesta col·laboració desinteressada i a la Junta Directiva actual pel suport que hi ha donat en tot moment.

Cap de Redacció

300 27-5-2017 El nostre soci Ferran Latorre assolix l'Everest i culmina el projecte 14x8·000

299 13-11-2016 Xavier Arumí, campió de la Lliga Espanyola d'Orientació (M21A)

298 16-10-2016 L'Aj. de Gurb reconeix a la Secció de Senders pels 25 anys de mantenir el PR

297 9 i 10-7-2016 10a Edició de l'Olla de Núria

